

ΣΟΦΙΣΤΙΚΗ

ΕΙΚΟΦΡΑΞΗ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ

ΜΑΡΤΗΣ 2011

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 268

ΤΙΜΗ €1

ΤΙΜΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ €2

ΟΧΙ ΣΤΟΝ
ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ
ΝΑΙ ΣΤΗΝ
ΕΠΑΝΕΝΩΣΗ
MİLLİYETÇİLİĞE
HAYIR
YENİDEN
BİRLEŞMEYE
EVET

Οι Τουρκοκύπριοι
μας δείχνουν ξανά το δρόμο

ΛΥΣΗ ΤΩΡΑ

Kıbrıslı Türkler yeniden yol gösteriyor

ÇÖZÜM HEMEN ŞİMDİ

Η αραβική
επανάσταση

Σελίδα 10

Çözümün Anahtarı:

Ortak
Mücadele

Sayfa 5

ΚΥΠΡΙΑΚΟ Το «κλειδί» της λύσης η κοινή δράση με τους Τ/κ

Πρόσφατα, ένας ευρωβουλευτής και ένας δήμαρχος κατεχόμενης πόλης, συζητώντας για την πολιτική κατάσταση, έκαναν με βεβαιότητα μια νέα πρόβλεψη για το Κυπριακό. Η λύση, έλεγαν, θα είναι γεγονός τον Σεπτέμβριο. Η Τουρκία δεν θέλει να μείνει έξω από το χορό της αξιοποίησης των κοιτασμάτων φυσικού αερίου στην περιοχή της Κύπρου και ο μόνος τρόπος να το πετύχει είναι να λύσει το Κυπριακό. Χωρίς εκλογές στην Κύπρο και την Τουρκία να αποτελούν πια αιτία για εθνικιστικές εξάρσεις και λαϊκιστικές υπερβολές, τόσο στην Κύπρο όσο και στην Τουρκία θα επικρατήσει ψυχραιμία λογική και θα έχουμε επιτέλους το τέρμα αυτού του ατέρμονα εφιάλτη.

Το πρόβλημα με την πιο πάνω λογική είναι το ίδιο με αυτό που ταλανίζει τις περισσότερες αναλύσεις για το Κυπριακό. Ένα πολύπλοκο πρόβλημα υπερ-απλουστεύεται και καταλήγει να ερμηνεύεται στη βάση μιας, ή έστω πολύ λίγων παραμέτρων. Σήμερα, είναι στη μόδα η πολιτική συζήτηση για το αέριο. Δεν είναι λοιπόν παράξενο πως και το Κυπριακό θα περάσει στην σφαίρα-του, θα απογυμνωθεί από τις άλλες παραμέτρους και θα ερμηνευτεί η πορεία-του από τις ισορροπίες του διαμερισμού αυτού του πλούτου από τις χώρες της περιοχής.

Για να πούμε την αλήθεια, το φυσικό αέριο και η πιθανή ύπαρξή-του αναπόφευκτα θα επηρεάσει την πορεία του προβλήματος. Δεν είναι τυχαίο που η κυπριακή κυβέρνηση φρόντισε να προχωρήσει σε συμφωνίες με τις γειτονικές χώρες για το διαχωρισμό της αποκλειστικής οικονομικής ζώνης γύρω από την Κύπρο. Φυσικά δεν ξέρουμε τι περιέχουν συμφωνίες όπως αυτή με το Ισραήλ και πόσο στο όνομα της εξασφάλισης ενός δυνατού, φιλοδουτικού συμμάχου στην κόντρα με την Τουρκία η κυβέρνηση Χριστόφια τείνει να θολώσει θέσεις αρχής σε σχέση με το παλαιστινιακό πρόβλημα. Ούτε και ξέρουμε ποιες θα είναι οι επιπτώσεις της αναταραχής στον Αραβικό κόσμο και ιδιαίτερα στην Αίγυπτο.

Οι υπεραπλουστεύσεις οδηγούν πάντα σε ευκαιριακές πολιτικές με εφήμερη αξία. Μπορεί να δίνουν πειστικές αναλύσεις σε ένα επιφανειακό επίπεδο, αλλά σύντομα χάνουν την εμπέλειά-τους για να αντικατασταθούν από άλλες, εν πολλοίς ασύμβατες αναλύσεις. Ας πάρουμε λίγη γεύση από το παρελθόν.

Διεθνοποίηση

Παραδοσιακά, η πολιτική της Κυπριακής Δημοκρατίας στηριζόταν στη θέση ότι το δικό ήταν με το μέρος-της. Όσο κι αν η Τουρκία διέθετε τη στρατιωτική υπεροχή, η μικρή Κύπρος είχε με το μέρος-της τόσο την ηθική όσο και τη νομική βάση για να δώσει με επιτυχία τον αγώνα-της. Έτσι, τα Ηνωμένα Έθνη ήταν πάντα καλοδεχούμενα για να δίνουν ψηφίσματα και να στρώσουν για λύση στο Κυπριακό. Το παράπονο της Κυπριακής Δημοκρατίας ήταν πάντα ότι τα Ηνωμένα Έθνη δεν ήταν σε θέση να επιβάλουν μια λύση.

Ο δεύτερος διεθνής χώρος όπου η Κύπρος αναζητούσε δικαίωση, ήταν η Ευρωπαϊκή Ένωση. Η ένταξη της Κύπρου στην ΕΕ έγινε με κύριο δικαιο-λογητικό τη λύση του Κυπριακού. Το Ακελ άλλαξε την αντιευρωπαϊκή-του θέση όχι γιατί πείστηκε πως η ΕΕ έδινε οικονομικές και πολιτισμικές προοπτικές στην Κύπρο, αλλά για το χατίρι της πολιτικής λύσης του Κυπριακού.

Τα πράγματα άρχισαν να αλλάζουν όταν οι τουρκοκυπριακές κινητοποιήσεις ανέτρεψαν τον Ντενκας και έδωσαν τη δυνατότητα για πραγματική ελπίδα για λύση. Το σχέδιο Αναν, που μέχρι τότε αποτελούσε το λάβαρο της ελληνο-κυπριακής ηγεσίας (συμπεριλαμβανομένου και του Τάσσου Παπαδόπουλου) άρχισε να αποκτα στην αρχή μικρές ασάφειες και δυσλειτουργίες, μετα προβληματικές λεπτομέρειες που χρειαζόνταν αλλαγές

χωρίς αλλαγή στις ισορροπίες (και πάλι σύμφωνα με τον Τάσσο Παπαδόπουλο) για να γίνει καταστροφικό στην τελική ευθεία για το δημοψήφισμα.

Αυτό οδήγησε στη σύγκρουση τόσο με τον ΟΗΕ όσο και με την ΕΕ. Ξαφνικά, οι σύμμαχοί-τους έγιναν εχθροί, η παρέμβαση των ξένων που τόσο εκλιπαρούσαν οι Κύπριοι πολίτικοι έγινε ανάθεμα. Όσο κι αν ακόμα ακούονται φωνές για τα «ανθρώπινα δικαιώματα» ή τις «ευρωπαϊκές αρχές», άγκαι ολοένα και πιο αδύνατες και λιγότερο πειστικές, αυτές οι ίδιες φωνές συνεχίζουν αποκρηύσσον-τας κάθε σκέψη για συμβολή είτε του ΟΗΕ είτε της ΕΕ στην αναζήτηση λύσης. «Δεν δεχόμαστε ούτε επιδιαιτησία ούτε ασφικτικά χρονο-διαγράμματα» είναι η επωδός κάθε συνάντησης με οποιονδήποτε εκπρόσωπό-τους. Χαρακτηριστικά, δεν υπάρχει κανένας πολιτικός είτε των Ηνωμένων Εθνών είτε της ΕΕ που να μην έχει δεκτεί τα πυρα σύσσωμης σχεδόν της πολιτικής ηγεσίας του τόπου.

Τι σημαίνουν όλα αυτά; Από τη στιγμή που κάποιος απορρίπτει τη διαιτησία σε μια διαμάχη από τη διεθνή κοινότητα σημαίνει πως φοβάται πως η διεθνή κοινότητα λειτουργεί με αρχές που έρχονται σε σύγκρουση με τις δικές-του επιθυμίες. Κανείς δεν μπορεί φυσικά να ισχυριστεί πως οι αρχές λειτουργίας της διεθνούς κοινότητας είναι κατανάγκη καλύτερες από τις δικές-του. Όμως είναι σαφές πως η απόπειρα για λύση του Κυπριακού μέσα από τη διεθνή διπλωματία στη βάση του «δικαίου» και «θέσεων αρχών» είναι καταδικασμένη. Το μόνο που απομένει είναι η ευκαιριακή αξιοποίηση εφήμερων συμφερόντων ή η προσπάθεια δημιουργίας καταστάσεων όπου η διεθνής κοινότητα θα «αναγκαστεί» να προσφέρει στην Κύπρο κάτι καλύτερο από το σχέδιο Αναν. Ή καλύτερα, στα μυαλα μερικών, την απόδοση της Κύπρου στους Έλληνες κάτοικούς-της.

Τέτοιες αναλύσεις αναπόφευκτα οδηγούν σε περιπέτειες. Ο Κληρίδης το αποπειράθηκε με την πολιτική του «ενεργού ηφαιστίου» που τέλειωσε με το φιάσκο των S300. Ο Παπαδόπουλος πέτυχε να απομύσει τη λύση του Κυπριακού με αντίτιμο την απομόνωση της Κύπρου και τη μετατόπισή-της από το χώρο του αδικημένου από την Τουρκία στη θέση του κατηγορούμενου για άρνηση λύσης του Κυπριακού και της απομόνωσης των Τουρκοκυπρίων. Ο Χριστόφιας προσπαθεί σήμερα να διαχειριστεί μιαν εξίσου εκρηκτική κατάσταση, την εξόρυξη του φυσικού αερίου που είναι το ίδιο δελεαστική όσο και αυτοκαταστροφική. Χωρίς λύση του Κυπριακού, δεν είναι μόνο η Τουρκία που δεν μπορεί να αξιοποιήσει τα ενεργειακά αποθέματα της θαλάσσιας περιοχής της Κύπρου. Δεν πρόκειται να επιτρέψει ούτε στην Κύπρο να το κάμει. Χωρίς λύση του Κυπριακού η σύγκρουση είναι αναπόφευκτη. Και δεν είναι καθόλου σίγουρο πως για να αποφευχθεί η σύγκρουση θα έχουμε λύση...

Κυπριακή Ιδιοκτησία

Είναι σαφές πως χωρίς τη συγκατάθεση της Τουρκίας δεν υπάρχει λύση στο Κυπριακό. Η Τουρκία έχει «στρατηγικά συμφέροντα» που δεν

πρόκειται να εγκαταλείψει. Ποιο είναι λοιπόν το νόημα της «λύσης κυπριακής ιδιοκτησίας»; Ο Χριστόφιας έπιασε το νήμα της μισής τουλάχιστον αλήθειας όταν έλπιζε πως με την εκλογή-του θα μπορούσε να συνεννοηθεί με τον Ταλατ και να φτάσουν σε κάποια συμφωνία. Αυτό που δεν μπόρεσε να καταλάβει είναι πως ο Ταλατ δεν μπορούσε να καταλήξει σε συμφωνία αν δεν είχε μπροστά-του μια πρόταση που να μπορεί να στηριχτεί από τους Τουρκοκύπριους σε βαθμό που να αναγκαστεί η Τουρκία να τη δεκτεί. Το σχέδιο Αναν, με όλες τις αδυναμίες και τις ατέλειές-του, ήταν το μόνο που μπόρεσε να προσφέρει τη βάση για μια γρήγορη διαδικασία συνομιλιών που να αξιοποιήσει τη δυναμική της εκλογής Χριστόφια στην προεδρία.

Παρα την υστερία που επικρατεί για την απόρριψη του σχεδίου Αναν, ακόμα και μια τυπική αξιολόγηση του δημοψηφίσματος είναι πως οι Ελληνοκύπριοι όχι μόνο δεν έριξαν το σχέδιο στο πυρ το εξώτερον αλλά ζήτησαν «μικρές αλλαγές που δεν αλλοιώνουν τις ισορροπίες-του» (Τάσος Παπαδόπουλος). Το Ακελ κάλεσε τους ψηφοφόρους-του να ψηφίσουν αρνητικά, όχι γιατί θεωρούσε το σχέδιο κακό αλλά κύρια για να πάρει διαβεβαιώσεις για την εφαρμογή-του. Ακόμα και ο κ. Συλλούρης, νυν πρόεδρος του Ευρωκο και θιασώτης της «ευρωπαϊκής λύσης» αλλά πολέμιος κάθε ευρωπαϊκής άποψης, είχε εισηγηθεί, μετά το δημοψήφισμα, να προτείνουν οι Ελληνοκύπριοι ένα «σχέδιο Αναν πεντέμισι», υπονοώντας πως μόνο ελάχιστες αλλαγές χρειαζόνταν για να γίνει το σχέδιο Αναν αποδεκτό.

Φυσικά, η πτώση του Ταλατ και η άνοδος του Ερογλου ήταν μια σοβαρή οπισθοδρόμηση για την ιδέα της «κυπριακής ιδιοκτησίας» της λύσης. Όχι τόσο γιατί ξανάφερνε την Τουρκία στο επίκεντρο της αναζήτησης λύσης – ποτε δεν έχασε αυτή τη θέση – αλλά κύρια γιατί έδειχνε ανάγλυφα πως οι δυο κοινότητες αποστασιοποιούνταν και πάλι, πως ήταν ξανά πολύ δύσκολο να βρουν μια κοινή αποδεκτή λύση.

Κι ενώ η ιδέα της «κυπριακής ιδιοκτησίας» της λύσης φαινόταν να καταρρέει, όπως όλες οι υπεραπλουστευμένες αναλύσεις, η σύγκρουση του Ερντογαν με τους Τουρκοκύπριους διαδηλωτές έριξε κάποιο φως στην πραγματική φύση του Κυπριακού και τις δυνατότητες πραγματικής παρέμβασης στην ιστορία του νησιού. Όσο κι αν πολλοί προσπάθησαν να μειώσουν τη σημασία της μαζικής διαδήλωσης των Τουρκοκυπρίων αποδίδοντάς-της «οικονομικά κίνητρα», η αλήθεια παραμένει πως αυτά τα «οικονομικά κίνητρα» αποκαλύπτουν την πραγματική διάσταση του Κυπριακού. Η ουτοπία της βιωσιμότητας της ΤΔΒΚ χωρίς την επικυριαρχία της Τουρκίας είναι κάτι που γίνεται πια αντιληπτό από τους Τουρκοκύπριους και που δείχνει και την πραγματική κυπριακή διάσταση της δυνατότητας για λύση του Κυπριακού. Οι Τουρκοκύπριοι αν έχουν να επιλέξουν μεταξύ της επικυριαρχίας της Τουρκίας και της επικυριαρχίας των Ελληνοκυπρίων, πιθανότατα θα επιλέξουν το πρώτο.

Μόνο αν οι Ελληνοκύπριοι τους προσφέρουν μια αξιοπρεπή δυνατότητα λύσης θα συνταχτούν μαζί-τους και θ' αγωνιστούν για να την πετύχουν. Τότε και μόνο τότε η διεθνή κοινότητα θα είναι σε θέση να βάλει κι αυτή το χέρι-της, τότε και μόνο τότε η Τουρκία θα στρωχτεί στον συνυπολογισμό άλλων παραγόντων όπως η ένταξη στην ΕΕ και η αξιοποίηση του φυσικού αερίου. Το κλειδί της λύσης μπορεί να βρίσκεται στην Αγκυρα, το κλειδί όμως για να επιτρέψει η Αγκυρα τη χρήση-του βρίσκεται στο κέρδισμα των Τουρκοκυπρίων σε έναν κοινό αγώνα. Αυτή τη στιγμή αυτο κλειδί βρίσκεται στα χέρια του Χριστόφια.

σοσιαλιστική ΕΚΦΡΑΣΗ

Προς τι η συνεργασία;

Όχι τυχαία ακόμα και οι πιο καλόπιστοι οπαδοί της Αριστεράς εδώ και καιρό δυσανασχετούν και διερωτώνται προς τι η συνεργασία με το ΔΗΚΟ ή γιατί ο Χριστόφιας επιμένει να διατηρεί τη συγκυβέρνηση και να τους παρέχει όχι λίγα λάφυρα από την εξουσία, την ίδια ώρα που με κάθε ευκαιρία το ΔΗΚΟ υποσκάπτει την πολιτική της κυβέρνησης σε όλα τα επίπεδα. Όχι λίγες φορές το ΔΗΚΟ με τη στάση του λες και θέλει να εξευτελίσει την κυβέρνηση και την πολιτική της, χωρίς από την άλλη να αναπτύσσεται καμιά αντίσταση από την πλευρά της.

Στο Κυπριακό είναι ηλίου φαينότερο ότι στο βαθμό που ο Χριστόφιας κάνει την παραμικρή σοβαρή προσπάθεια για λύση (πέραν από το ροκάνισμα του χρόνου) το ΔΗΚΟ θα βρεθεί στην αντίπερα όχθη να πολεμά μια πιθανή λύση.

Στην πρόθεση της κυβέρνησης για μείωση της στρατιωτικής θητείας, βρήκε μπροστά της εμπόδιο μαζί με άλλους και το ΔΗΚΟ. Για αύξηση έστω και 1% του εταιρικού φόρου ή για φορολογία της μεγάλης ακίνητης περιουσίας πάλι βρίσκει το συγκυβερνών κόμμα αντιμέτωπό της.

Εντελώς πρόσφατα, το ΔΗΚΟ στην ουσία πραξικοπηματικά και σε συνεργασία με τα άλλα κόμματα στη Βουλή εκτός του ΑΚΕΛ, προσπαθούν να επιβάλουν εισδοχή της Κύπρου στο Συνεταιρισμό για την Ειρήνη παρά την αντίθεση της κυβέρνησης. Στην περίπτωση δε του Χρίστου Μέση είδαμε να εκτοξεύονται τελεσίγραφα προς την κυβέρνηση και το ΑΚΕΛ που τόλμησε να θέλει να συμπεριλάβει ως υποψήφιό του το πρώην Δηοικό στέλεχος. Ακόμα δε και για το διορισμό ενός επιτρόπου διοικήσεως δεν μπορεί να στηριχτεί στον «σύμμαχό» της η κυβέρνηση και να τον πετύχει.

Τελικά, τι μετρά για την κυβέρνηση μετά από όλους αυτούς τους εξευτελισμούς; Πότε θα καταλάβει ο Χριστόφιας ότι τη δύναμή του δεν την αντλεί από την ηγεσία του ΔΗΚΟ αλλά από τον απλό εργαζόμενο κόσμο που πίστεψε σε αυτόν και το πρόγραμμά του και που όμως άρχισε να εξαντλείται με όλα αυτά τα καραγκιοζιλίκια που βλέπει; Ή μήπως το ΔΗΚΟ αποτελεί στο τέλος-τέλος και ένα μεγάλο άλλοθι μπροστά στην ατομία και αναποφασιστικότητα;

Φιλελεύθερος και τρομοκρατία

Δεν περνά ούτε μέρα που ο Φιλελεύθερος να μην προσπαθεί να τρομοκρατεί το αναγνωστικό του κοινό προβάλλοντας διάφορες συνωμοσίες που εξυφαίνουν οι διάφοροι εχθροί του έθνους, ντόπιοι και ξένοι (ιδιαίτερα αυτοί οι ξένοι, ξεκινώντας από τον Γ.Γ. του ΟΗΕ και φθάνοντας μέχρι και τον τελευταίο πρόεδρο που τολμά να προσφερθεί για βοήθεια στην προσπάθεια για λύση του Κυπριακού). Πριν λίγες μέρες με ολοσέλιδο τίτλο η ναυαρχίδα του απορριπτικισμού μάς ανακοινώνει για πρόταση-βόμβα του Ντάουνερ για τριμερή Μπαρόσο-Χριστόφια-Ερογλου στο Νταβός. Ακουσον άκουσον, ο Ντάουνερ με τη νέα του βόμβα πρότεινε τριμερή στο περιθώριο του Παγκόσμιου Οικονομικού Φόρουμ. Και το γελοίο της υπόθεσης είναι ότι προβάλλεται ο «κίνδυνος» της πρότασης να εξισωθούν ο Έρογλου με τον Χριστόφια επειδή θα βρεθούν με τον εκπρόσωπο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Λες και τόσα χρόνια δεν βρίσκονται οι εκπρόσωποι των δύο κοινοτήτων είτε παρουσία του Γ.Γ. του ΟΗΕ είτε στην παρουσία άλλων κρατικών αξιωματούχων, π.χ. στο Μπούργκενστοκ, χωρίς αυτό να σήμαινε ή να άφηνε οποιαδήποτε υπόνοια για αναγνώριση του κράτους του βορρά.

Ομως, φαίνεται δεν έχει όρια ο αρρωστημένος ζήλος και ο εθνικιστικός οίστρος κάποιων εκεί πάνω στα ψηλά δώματα του Φιλελεύθερου.

Οι Γάλλοι ξανά στο προσκήνιο

Η δημοσκόπηση της εταιρείας IFOP που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα La Ctoix δείχνει ότι ένας στους τρεις Γάλλους (ποσοστό 33%) πιστεύει πως έφτασε η ώρα να καταργηθεί ο καπιταλισμός. Πρόκειται για το υψηλότερο ποσοστό μεταξύ των δέκα χωρών όπου έγινε η δημοσκόπηση. Οι Γάλλοι αντιτίθενται στον καπιταλισμό της ελεύθερης αγοράς σε μια περίοδο που το σύστημα έχει οδηγηθεί στην πιο καταστροφική ίσως κρίση της ιστορίας του. Καθόλου δε παράξενο που οι Γάλλοι με τις τόσες επαναστατικές παραδόσεις προπορεύονται στην εξαγωγή συμπερασμάτων για τα αδιέξοδα που έχει οδηγήσει την κοινωνία ο καπιταλισμός.

Δεν θα είναι ίσως μακρινό το σενάριο που βλέπουμε να εκτυλίσσεται σήμερα στον Αραβικό κόσμο να το δούμε να ζετνύλεται και στην ίδια την καρδιά της Ευρώπης.

Το ΑΚΕΛ μπροστά στις Βουλευτικές

Η απόφαση της ηγεσίας του ΑΚΕΛ να διεκδικήσει την κυβέρνηση ήταν αποτέλεσμα των γενικών αδιεξόδων με τα οποία ερχόταν ολοένα και περισσότερο αντιμέτωπη η κυπριακή κοινωνία, παρόλη την οικονομική ανάπτυξη. Την ίδια ώρα δημιουργούσε νέα πολιτικά δεδομένα πάνω στα οποία θα προχωρούσε η πολιτική ζωή. Η πλήρης αντίθεση με τις ηγεσίες του ΔΗΚΟ και της ΕΔΕΚ έκανε τη διεκδίκηση της εξουσίας να αποκτά ιδιαίτερη σημασία γιατί έκφραζε στην ουσία την ισχυρή θέληση μέσα στην κοινωνία για απομάκρυνση από την πολιτική της συντήρησης και των αδιεξόδων.

Στηριζόμενη στις δυνάμεις του κόμματος και ευρύτερα της αριστεράς, η ηγεσία του ΑΚΕΛ ευθυγραμμίζονταν με την ιστορική ανάγκη. Η απε-

κυβέρνηση Χριστόφια παρέμενε χωρίς τα βαρίδια της συγκυβέρνησης, αν χωρίς αμφιπαλαντεύσεις πορευόταν πάνω στις γραμμές που προεκλογικά χάραξε. Και δεν χρειαζόταν να κάνει πολλά πράγματα. Κανένας δεν περίμενε να εφαρμόσει κομμουνισμό. Περίμενε όμως την εφαρμογή πολιτικών που θα έφερναν πραγματικές αλλαγές στη ζωή του, περίμενε να δει να στέλνονται στη Βουλή νομοσχέδια που να οδηγούν σε δικαιότερη κοινωνία. Η απόρριψή τους θα άφηνε από τη μια εκτεθειμένα τα κόμματα και τους βουλευτές που θα τα καταψήφισαν και από την άλλη θα ενίσχυε την εμπιστοσύνη και την αριθμητική βάση υποστήριξης της κυβέρνησης.

Όσον αφορά τη λύση του Κυπριακού ήταν αρκετό να προχωρήσει στην υλοποίηση της απόφασης της Συνδιάσκεψης και της Κεντρικής Επιτροπής

υθείας στροφή της προς τις εργαζόμενες μάζες με ένα πρόγραμμα απαλλαγμένο των παζαρεμάτων με τις ηγεσίες του ΔΗΚΟ και της ΕΔΕΚ άνοιγε το δρόμο για το κέρδισμα των προεδρικών εκλογών. Οι μάζες, συνεχίζοντας αυτή τη φορά πιο αποφασιστικά την πορεία προς την αλλαγή, αποφάσιζαν να στρατευτούν πίσω από την υποψηφιότητα του Δημήτρη Χριστόφια γιατί τους υποσχόταν δικαιότερη κοινωνία και επίλυση του κυπριακού ζητήματος. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, οι ηγεσίες του ΔΗΚΟ και της ΕΔΕΚ βρέθηκαν μετέωρες και αναγκάστηκαν να ακολουθήσουν στο β' γύρο των εκλογών την απόφαση της πλειοψηφίας των υποστηριχτών τους.

Δυστυχώς, η ηγεσία του ΑΚΕΛ με μπροστάρη τον εκλεγέντα πρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας Δημήτρη Χριστόφια δεν θέλησε να πορευθεί με τις εργαζόμενες μάζες και να κυβερνήσει αντλώντας δύναμη και στήριξη απευθείας από αυτές. Προτίμησε να μπει σε συνδιαλλαγή με τους φορείς της εθνικιστικής και βαθιά συντηρητικής πολιτικής, δηλαδή με αυτούς στους οποίους οι μάζες έστρεψαν τις πλάτες. Έτσι, οι ηγεσίες του ΔΗΚΟ και της ΕΔΕΚ βρέθηκαν ξανά στην κυβέρνηση.

Τέτοια συγκυβέρνηση δεν μπορούσε και δεν μπορεί να αποδώσει σύμφωνα με την υπόσχεση για δικαιότερη κοινωνία και επίλυση του Κυπριακού. Μπόρεσε όμως να δώσει τη δυνατότητα στις ηγεσίες των δυο συγκυβερνώντων κομμάτων να λειτουργούν στην πράξη ως αντιπολίτευση μέσα και έξω από τη Βουλή και να παρεμποδίζουν την ομαλή λειτουργία της κυβέρνησης. Ακόμα χειρότερα, υποβοήθησε τον εθνικισμό που μόλις είχε καταχωνιαστεί με την ψήφο του λαού, να ανασυγκροτηθεί και να επιδιώκει ερείσματα μέσα στην κοινωνία σπέρνοντας το δηλητήριο του ρατσισμού και της ξενοφοβίας.

Οι ιστορικές ανάγκες της περιόδου που διανύουμε εκθέτουν τις πολιτικές που ακολουθούν οι ηγεσίες των κομμάτων και τα οδηγούν σε σύγκρουση με το τι πραγματικά απαιτούν οι ανάγκες της κοινωνίας. Αυτές οι ανάγκες τείνουν, προοπτικά με περισσότερη ένταση, να εκφραστούν αναπόφευκτα μέσα από το ΑΚΕΛ. Γι' αυτό και η επίμονη προσπάθεια διατήρησης της συνεργασίας είναι καταδικασμένη να περνά μέσα από χίλια μύρια κύματα μέχρι να σβήσει.

Τα πράγματα θα ήταν πολύ διαφορετικά αν η

του Κόμματος του 2004. Οι διεθνείς συνθήκες ήταν ακόμα ευνοϊκές, αλλά και εσωτερικά η πλειοψηφία και στους Ελληνοκύπριους και τους Τουρκοκύπριους εξακολουθούσε να θέλει λύση. Η διαμόρφωση του 76% έγινε στη βάση της επιδίωξης μικρών αλλαγών που δεν θα άλλαζαν τις ισορροπίες του Σχεδίου. Θα μπορούσε, λοιπόν, ο Χριστόφιας να οδηγήσει τις νέες συνουμιλίες σε συμφωνία και σύντομα να είχαμε οδηγηθεί σε νέο δημοψήφισμα. Σε μια τέτοια πορεία θα συμπαρασύρονταν όλες οι δυνάμεις που θέλουν λύση, ενώ οι εθνικιστές θα παρέμεναν μια πολύ μικρή μειοψηφία χωρίς δυνατότητα αντίδρασης.

Δυστυχώς, ο συντηρητισμός και η πολιτική ατομία έστειλαν τον Χριστόφια πίσω στη συνεργασία με τις ηγεσίες των κομμάτων ΔΗΚΟ και ΕΔΕΚ, παρεμποδίζοντας έτσι την πορεία της κοινωνίας προς τη ριζοσπαστικοποίηση. Η επιστροφή στο συντηρητισμό εμποδίζει τη λύση του Κυπριακού. Όπως η κατάσταση διαμορφώνεται, η μη λύση σε συνδυασμό με τις επιπτώσεις της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης δημιουργούν συνθήκες ανάπτυξης της εθνικισμού και έντασης των επεισοδίων με φασιστικές νοοτροπίες.

Παρότι έχει σημασία το πότε ένα λάθος διορθώνεται, εντούτοις ποτέ δεν είναι αργά. Ο εγκλωβισμός της κυβέρνησης στην προσπάθεια να κρατηθεί η συνεργασία στη ζωή είναι επιζήμιος για την κοινωνία και για το ίδιο το ΑΚΕΛ. Ο απεγκλωβισμός από αυτή τη λογική θα επιτρέψει στο κόμμα να ανασάνει, να δει τα λάθη της πολιτικής του και να τα διορθώσει. Το κόμμα πρέπει να φύγει από τα τετριμμένα των εκλογών, πρέπει να δώσει το στίγμα της αλλαγής. Να κοιτάξει στα μάτια τις εργαζόμενες μάζες και με ειλικρίνεια να τους μιλήσει για τα προβλήματα της οικονομίας, να τους πει ότι θα πρέπει να δώσουμε τα χέρια στους Τουρκοκύπριους εργαζόμενους, μαζί να λύσουμε το Κυπριακό, μαζί να ατενίσουμε το μέλλον. Ασφάλεια και πρόοδος περνούν μέσα από τη λύση.

Με θάρρος και αποφασιστικότητα να ζητήσει από το λαό να του δώσει πλειοψηφία στη νέα Βουλή. Να κυβερνά για το λαό, μαζί με το λαό.

Μιχάλης Δημοσθένους

Η εξέγερση των Τουρκοκυπρίων

Το κεφάλαιο που κυκλοφορεί με απεριόριστη ελευθερία σε όλο τον κόσμο, βρίσκεται σε ένα μεγάλο πόλεμο ενάντια στα κεκτημένα δικαιώματα των λαών με σκοπό να «μαλακώσει» την οικονομική κρίση που περνά τώρα. Δεν είμαι σίγουρος αν πρόκειται για ψυχρό πόλεμο, αλλά πρόκειται για πόλεμο τέλος πάντων. Ένας πόλεμος ανάμεσα στον ιδρώτα και το κεφάλαιο.

Κυρίως οι χώρες που περνούν σοβαρές οικονομικές δυσκολίες και όλο και φτωχαίνουν, είναι αυτές που μένουν αντιμέτωπες με επιβολές με το παραμύθι της «βοήθειας». Και συνήθως αυτοί που φέρνουν τη συνταγή στο τραπέζι είναι οι οργανισμοί χρηματοδότησης του παγκόσμιου κεφαλαίου, όπως το IMF και η Παγκόσμια Τράπεζα.

Η συνταγή που φέρνουν στο τραπέζι δεν περιέχει τίποτε άλλο παρά τη φόρμουλα που θα προκαλέσει περαιτέρω πτώχευση και επιδείνωση στο βιοτικό επίπεδο των ανθρώπων που αποτελούν την εργατική τάξη. Θα περιοριστούν οι δημόσιες δαπάνες! Θα αυξηθούν οι φόροι! Θα περικοπούν τα κοινωνικά δικαιώματα! Με τους κανονισμούς που θα φέρουν στον τομέα της υγείας, της παιδείας και της εργασίας θα σφίξουν και άλλο το ζωνάρι της εργατικής τάξης. Οι συνταγές που επιβάλλονται έχουν στόχο να στενεύσουν το δρόμο προς την τσέπη των μαζών και να διευρύνουν εκείνον που οδηγά προς το κεφάλαιο. Από εδώ και πέρα δεν θα είναι εφικτό να υποχωρήσει το κεφάλαιο από τα κέρδη του και ούτε να συμβάλει στον κοινωνικό τομέα. Αντίθετα, εκείνο που θα κάνει είναι να αναγκάσει τις κυβερνήσεις να εμποδίσουν την «οικονομική κρίση».

Τα τελευταία χρόνια, η εργατική τάξη σε διάφορες χώρες του κόσμου, δίνει μάχη ενάντια σ' αυτές τις συνταγές που επιβάλλονται με το ζόρι. Στην Τουρκία, την Ελλάδα, την Ιρλανδία, την Πορτογαλία και πολλές άλλες... Εντείνεται ο αγώνας ενάντια στην αύξηση του ορίου συνταξιοδότησης, την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων και ημιδημόσιων επιχειρήσεων, τη μείωση των μισθών, την αύξηση στο ρεύμα, το νερό και το φυσικό αέριο, την αύξηση του ασφαλιστρου και άλλα πολλά που δεν θα χωρούσαν σ' αυτές τις σελίδες. Και οι εργαζόμενοι της Κύπρου, όπως όλοι οι άλλοι λαοί, πληρώνουν το τίμημα γι' αυτή την κατάσταση.

Ίσως δεν παρατηρούμε κάποια ανάλογη κίνηση στο Νότο, προς το παρόν, αλλά σύντομα, όταν αγγίξουν τα δικαιώματα των εργαζομένων, αυξηθούν οι φόροι και περικοπούν τα κοινωνικά δικαιώματα, τότε θα καλωσορίσουμε και τους Ελληνοκύπριους εργαζόμενους στους δρόμους. Στον Βορρά υπάρχει μια διαδικασία που ξεκίνησε την περίοδο της κυβέρνησης CTP-ÖRP. Το «Πρωτόκολλο της Οικονομικής Συνεργασίας» (Οικονομικό Πακέτο) που επιβάλλεται από την Άγκυρα, είναι ένας μηχανισμός που έχει ως στόχο την επιδείνωση της οικονομικής κατάστασης του τουρκοκυπριακού λαού και την κατανομή του πλούτου έτσι ώστε να κάνουν το πεσκέσι στους κεφαλαιούχους της Τουρκίας και της ΤΔΒΚ. Αυτός ο μηχανισμός, βέβαια, θα προκαλέσει περισσότερη ευμάρεια στην αστική και πιο περιορισμένη ζωή στην εργατική τάξη... ή ελληνιστί «άρπαξε από τον εργαζόμενο και δώσε στον κεφαλαιούχο».

Ενάντια στο «Οικονομικό Πακέτο», και μέχρι να δημιουργήσει ένταση στις σχέσεις ανάμεσα στο τουρκοικό κράτος και τον τουρκοκυπριακό λαό, πρώτα αντισταθήκαμε με απεργίες και μικρές

διαδηλώσεις. Ύστερα, όμως, αυξήθηκε το επίπεδο της αντίστασης με τη γενική απεργία και δυο μεγάλες, μαζικές διαδηλώσεις.

Ύστερα από τη διαπίστωση των συνδικαλιστικών οργανώσεων ότι οι κανονισμοί του «οικονομικού πακέτου» που επιβάλλονται από το τουρκοικό κράτος σημαίνουν το τέλος του τουρκοκυπριακού λαού, οι άνθρωποι κατέβηκαν στις πλατείες σε αριθμούς που ούτε την περίοδο του δημοψηφίσματος για το Σχέδιο Ανάν δεν είχαν παρατηρηθεί.

Ο αγώνας ενάντια στην «Άγκυρα», τους διοικητές της Τουρκίας, ήταν η σωστή κατεύθυνση στην αρχή. Όταν προστέθηκαν στην ήδη υπαρκτή αντίδραση ενάντια στα κοινωνικά προβλήματα που προκαλεί η ανεξέλεγκτη ροή ανθρώπων από την Τουρκία, και οι προφορικές επιθέσεις των Τούρκων πολιτικών προς τους Τουρκοκυπρίους, τότε οι διαδηλώσεις μετατράπηκαν σε ξεσηκωμό ενάντια στη Δημοκρατία της Τουρκίας.

Στην πρώτη διαδήλωση που πραγματοποιήθηκε την 28η Ιανουαρίου, αναμενόταν να εκφραστούν οι αντιδράσεις ενάντια στο «Οικονομικό

Πακέτο». Αντί γι' αυτού, όμως, ο κόσμος αντέδρασε στην παρουσία της Τουρκίας στην Κύπρο και όλοι ζήτησαν της «επιστροφή της Αϊσέ στο σπίτι της». Αυτή η κατάσταση, βέβαια, έφερε σε δύσκολη θέση την κυβέρνηση και τον πρωθυπουργό της Τουρκίας, της οποίας η παρουσία στην Κύπρο ανέκαθεν προβλημάτιζε σχεδόν όλες τις χώρες του κόσμου και ειδικά τους Ελληνοκύπριους. Ο Ταγίπ Ερντογάν, ο οποίος είχε στηρίξει τον τουρκοκυπριακό λαό κατά τη διαδικασία του δημοψηφίσματος υπέρ της λύσης-ειρήνης, ένωσε μαχαιρωμένους στην πλάτη και εξέφρασε βαριά λόγια υποτιμώντας τους Κύπριους. Για πρώτη φορά στην ιστορία της Κύπρου καταγράφεται κόντρα ανάμεσα στους Τουρκοκυπρίους και τους Τούρκους, και σε τέτοιο βαθμό μάλιστα. Προφορικές επιθέσεις συνεχίστηκαν εκ μέρους αρκετών υπουργών και στελεχών του AKP στις τηλεοράσεις και τις εφημερίδες, πράγμα που δημιούργησε ακόμα μεγαλύτερη ένταση.

Φτάνοντας στο δεύτερο ραντεβού της 2ας Μαρτίου, άλλαξαν τα πράγματα: «Η Διαδήλωση της Ύπαρξης» μετατράπηκε σε «Διαδήλωση Απολογίας από την Τουρκία». Η αντίδραση που προσπάθησαν να εκφράσουν οι μικρές αριστερές οργανώσεις ενάντια στην κατοχική στάση της Τουρκίας έμεινε στη σκιά των τεράστιων τουρκοικών και τουρκοκυπριακών σημαίων που αναρτήθηκαν στην πλατεία. Όλοι σχεδόν οι ομιλητές ένωσαν την ανάγκη να εκφράσουν ότι εκείνο στο οποίο ουσιαστικά εναντιώνονται δεν είναι η Τουρκία και ο τουρκοικός λαός, αλλά η πολιτική διοίκηση του τουρκοικού κράτους. Κατέβαλαν προσπάθεια για τη μείωση της έντασης.

Το σλόγκαν «Τράβηξε Άγκυρα τα χέρια σου από το γιακά μας» μετατράπηκε σε «Τράβηξε AKP τα χέρια σου από το γιακά μας». Το γεγονός αυτό ευχαρίστησε πάνω απ' όλα την κυβέρνηση του UBP. Κατά τη διαδήλωση που πραγματοποιήθηκε την 2α Μαρτίου ήταν τόσο άνετοι και χαρούμενοι... Τις ίδιες ώρες, θεσμοθέτησαν κάποια από τα άρθρα του οικονομικού πακέτου και τα έθεσαν σε εφαρμογή. Η κυβέρνηση, κατά κάποιο τρόπο, έδωσε το μήνυμα ότι «ό,τι και να κάνετε, θα περάσει αυτό το πακέτο και δεν θα μπορέσετε να κάνετε τίποτα!» Δεν είχαν άδικο, διότι στην ατζέντα των χιλιάδων που βρίσκονταν στην πλατεία, δεν υπήρχε ούτε ιδιωτικοποίηση, ούτε φόροι, ούτε οι περικοπές στους μισθούς, ούτε οι νόμοι για όρους συντάξης και ούτε οι κανονισμοί για συνθήκες εργοδότησης. Υπήρχε μόνο η αντίδραση ενάντια στα υποτιμητικά λόγια του Ερντογάν και του Τζεμίλ Τσιτσέκ. Με άλλα λόγια, η διαδήλωση υπαρέξε ενάντια στο «Οικονομικό Πακέτο» πίνιγκεν μέσα σε ένα σωρό άχρηστα λόγια και μετατράπηκε σε κάτι άλλο.

Σε μια περίοδο που η Τουρκία περίμενε μπροστά από τις πύλες της ΕΕ και καθώς την περίμεναν καθήκοντα που έπρεπε να εκπληρώσει... Σε μια περίοδο που σύντομα η Κύπρος θα αναλάβει την προεδρία της ΕΕ... Σε μια περίοδο που έβλεπε την ανάγκη για υποχώρηση (άνοιγμα των λιμανιών προς Ελληνοκυπρίους, άνοιγμα του εναέριου χώρου, επιστροφή των Βαρωσίων κτλ.)... Η μήπως πρόκειται για τακτική Ερντογάν που τραβά τους Τουρκοκύπριους στη θέση των ανεπιθύμητων «παραπαίδων» στην τουρκοική κοινή γνώμη;

Ο αγώνας ενάντια στο τουρκοικό κράτος, το οποίο επιβάλλει τη νεοφιλελεύθερη πολιτική του και στη χώρα μας πρέπει να συνεχιστεί με το όραμα της ανεξαρτησίας στο βόρειο τμήμα του νησιού και την επίτευξη καλού βιοτικού επιπέδου. Παράλληλα με αυτό, η «Συνδικαλιστική Πλατφόρμα» και οι μη κυβερνητικές οργανώσεις που κινούνται μαζί με την πλατφόρμα δεν πρέπει να απομακρυνθούν από τον κύριο στόχο και να δείξουν μεγαλύτερη αντίδραση ενάντια στη χυδαία στάση της κυβέρνησης UBP. Η αντίληψη που κατέστρεψε τις Τουρκοκυπριακές Αερογραμμές, θα κάνει το πεσκέσι στην μπουρζουαζία της Τουρκίας και της ΤΔΒΚ χωρίς να νοιάζεται για τους εργαζόμενους της Αρχής Ηλεκτρισμού, των τηλεοπτικών ή των αερογραμμών...

Ενώ εμείς χάνουμε το χρόνο μας με την αψιμαχία ανάμεσα στους Κύπριους και Τούρκους, η κυβέρνηση θα περάσει σιγά-σιγά ολόκληρο το πακέτο και τότε θα είναι πολύ αργά.

Όπως και οι εργαζόμενοι των άλλων χωρών, έτσι και οι Τουρκοκύπριοι δεν ανέχονται τη φτώχεια μόνο και μόνο για να σώσουν το κεφάλαιο και να το ενισχύσουν. Ο εργαζόμενος λαός δεν έχει άλλο δρόμο, παρά τον αγώνα. Η φτώχεια και καταπίεση, ή ευμάρεια και ελευθερία...

Αζίζ Ενέρ

Çözümün "anahtarı": Kıbrıslı Türklerle ortak hareket etmeliyiz

Kıbrıslı Türklerle ortak hareket etmeliyiz. Geçtiğimiz günlerde, siyasi durum hakkında fikir alışverişinde bulunan bir AB milletvekili ile işgal bölgelerindeki bir kentin Belediye başkanı, kendilerinden gayet emin bir şekilde, Kıbrıs sorunu ile ilgili şu öngöründe bulunmuşlar: Eylül ayında çözümün gelmesi kaçınılmazdır. Çünkü, Kıbrıs civarında yer alan doğal gaz kaynaklarından mahrum kalmak istemeyen Türkiye'nin bunu başarmasının tek yolu Kıbrıs sorununu çözmektir. Seçimlerin Kıbrıs ve Türkiye'de artık milliyetçi tirmanış ve popülist aşırılıklara sebebiyet vermediği zaman, hem Kıbrıs, hem de Türkiye'de daha serinkanlı bir mantık hakim olacak ve işte o zaman bitmek bilmeyen bu kabusun sonu gelecektir.

Yukarıdaki yaklaşımla ilgili sorun Kıbrıs sorunuyla ilgili çoğu analizi meşgul eden sorunla aynıdır aslında: çok katmanlı bir sorun gittikçe daha karmaşık bir hal almakta ve sonuç olarak bir ya da çok kısıtlı parametreler çerçevesinde yorumlanmaya mahkum bırakılmaktadır. Bugün, doğal gaz ile ilgili tartışmalar çok moda görünüyor. Bu durumda, Kıbrıs sorununun da bu tartışmaların içinde yer almasında garipsenecek bir taraf yok; diğer parametrelerden soyutlanarak çözüm sürecinin doğal gazın bölgeyi tarafından paylaşılmasının yol açacağı dengeler perspektifinden yorumlanması doğaldır.

Gerçeği söylemek gerekirse, doğal gaz ve ve bu coğrafyada bulunması ihtimalinin sorunun gidişatını engellemesi kaçınılmazdır. Kıbrıs hükümetinin komşu ülkelerle Kıbrıs'ın çevresindeki kendine münhasır ekonomik bölgenin paylaşılması ile ilgili anlaşmalar yapması şans eseri değildir. Tabii, örneğin İsrail ile yapılan anlaşmada olduğu gibi, bu anlaşmaların ne içerdiğini ve Türkiye ile zıt, ama diğer taraftan da güçlü, batı dostu bir ittifak kazanmak adına Filistin meselesiyle ilgili olarak prensiplerini ne derecede bulandırmaya niyetli olduğunu bilemiyoruz. Diğer taraftan, Arap dünyası ve özellikle de Mısır'daki ayaklanmanın sonuçlarından neler çıkacağını bilmek de zor.

Olayları aşırı derecede basite indirgeme daima gelip geçici değere sahip fırsatçı politikalara yol açmıştır. Bu yaklaşımlar yüzeysel bir seviyede ikna edici analizler getirebilirler belki, ama kısa bir süre içinde etkilerini kaybederek yerlerini daha başka, çoğunlukla gerçeğe uyuşmayan analizlere bırakırlar. Şimdi, isterseniz geçmişe dair kısa bir yolculuğa çıkalım.

Uluslararasılaştırma

Geleneksel açıdan bakıldığında, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin siyaseti adaletin kendisinden yana olduğu tezine dayandırılmıştır hep. Türkiye, askeri güç açısından daha üstün olsa da, mücadeleyi başarıyla sürdürmek için gerek etik, gerekse hukuksal temel minik Kıbrıs'ın yanındaydı. Böylelikle, Birleşmiş Milletler'in protesto bildirimleri yayımlaması ve Kıbrıs sorununun çözümü için iteklemesi her zaman olumlu karşılanırdı. Kıbrıs Cumhuriyeti'nin her zaman dile getirdiği şikayeti Birleşmiş Milletler'in çözümüne empoze edecek durumda olmaması yönündeydi. Kıbrıs'ın haklı çıkmak için can attığı bir diğer uluslararası yer de Avrupa Birliği'ydı. Kıbrıs'ın AB'ye alınması Kıbrıs sorununun çözüleceği temel gerekçeyle onaylanmıştı. AKEL, AB'nin Kıbrıs'a ekonomik ve kültürel vizyonlar sağlayacağına ikna olduğundan değil, sırf Kıbrıs sorununun çözümü hatırına Avrupa karşıtı pozisyonunu değiştirmişti.

Esas durum değiştiyse Kıbrıslı Türkler'in Denktaş'ı devirerek çözüm için gerçekten umut edilebileceğini göstermeleri idi. O döneme kadar Kıbrıs Rum liderliğinin (Tassos Papadopoulos da dahil olmak üzere) "flaması" olarak bakılan Annan Planı'nın ilk önce birtakım belirsizliklerinden, işlevselliğinden

şüphe edilmeye başlandı, daha sonra sorun çıkarıcı bazı ayrıntıların dengelerde değişiklik yapılmadan değiştirilmesi gerektiği tezi savunularak son aşamada da (yine Tassos Papadopoulos tarafından) referandumda "yıkım" olarak nitelendi.

Bu durum Kıbrıs Cumhuriyeti'ni hem BM, hem de AB ile bir çatışmaya sürükledi. Birden bire, ittifakları düşmanları oluvermiş, Kıbrıslı Rum siyasetçiler tarafından müdahalesi arzulanan yabancılar aniden lanetlenir olmuştu. "İnsan hakları" ya da "AB prensipleri" gibi sözler gittikçe zayıflamış ve ikna gücünü yitirmişken, zamanında bunları ifade eden sesler sonraları BM ve AB'nin Kıbrıs sorununun çözümü yönündeki katkılarına dair her tür düşünceyi yuhalamaya başlamışlardı. Bu kurumlardan gelen temsilcilerle yapılan görüşmelerin ardından "Ne hakemlik, ne de boğucu zaman çizelgelerini kabul ediyoruz" nakaratı duyulmakta artık. İlginçtir, örneğin, Birleşmiş Milletler olsun AB olsun, Rum siyasi liderliğinin öfkesine maruz kalmayan siyasetçi yok gibi.

Peki bütün bunlardan ne çıkarmalıyız? Öncelikle, eğer bir kimse bir anlaşmazlık sürecinde uluslararası toplumdaki gelen hakemlik teklifini reddediyorsa, bu, uluslararası toplumun o kişinin arzularına ters düşen prensiplerle hareket ettiğinin bir göstergesi olarak anlaşılabilir. Tabii, hiç kimse uluslararası toplumun prensiplerinin söz konusu kişinin prensiplerinden mutlaka daha iyi olacağını ileri süremez. Ancak, şurası da bir gerçek ki, Kıbrıs sorunu uluslararası diplomasi aracılığıyla, "hukuk" ve "prensip tezleri" temelinde çözülmeye mahkumdur. Geriye kalan tek şey, yüzeysel çıkarılardan fırsatçı bir şekilde yararlanmak ya da uluslararası toplumun Kıbrıs'a Annan Planı'ndan daha iyi bir şey sunmak "zorunda" kalacağı durumlar yaratmaya çalışmak. Bu daha iyi "şey" kimilerinin beyinlerinde Kıbrıs'ın Rum sakinlerine verilmesi arzusuyla vücut buluyor tabii...

Bu tür çıkarımların birtakım maceralara yol açması kaçınılmazdır. Kliridis "aktif yanardağ" siyasetiyle aşık atma cesaretini göstermiş ve sonuç olarak S300 fiyaskosuna neden olmuştu. Papadopoulos ise Kıbrıs sorununun çözümünün sabotajı etmeyi başarmış, ancak bunun karşılığında Kıbrıs'ın yalnızlaşmasına ve Türkiye tarafından haksızlığa uğrayan ülke konumundan çıkıp Kıbrıs sorununu reddetmek ve Kıbrıslı Türklerin izolasyonuna sebep olmakla suçlanan ülke konumuna düşmesine neden olmuştu. Bugüne, Hristofyas, yine canalıcı bir meseleyle uğraşmakta, cazip olduğu kadar yıkıcı olma tehlikesi de barındıran doğal gaz meselesiyle uğraşmaktadır. Unutulmamalıdır ki, çözüm olmadan, Kıbrıs'ın su sahanlığında bulunan enerji kaynaklarından faydalanamayacak olan sadece Türkiye değildir, ama Kıbrıs Cumhuriyeti'ni de faydalanmak konusunda engelleyeceği aşikardır. Kıbrıs sorununa çözüm bulunmadığı müddetçe çatışma kaçınılmazdır. Çatışmadan kaçınmak için de çözüm yoluna

başvurulup başvurulmayacağına grantisi yoktur.

Kıbrıslılara Ait Bir Çözüm

Türkiye'nin rızası olmadan Kıbrıs sorununun çözülemeyeceği ortadadır. Türkiye'nin asla terketmeyeceği "stratejik çıkarları" sözkonusudur. Peki bu durumda "Kıbrıslılara ait bir çözüm" ne anlama gelmektedir? Hristofyas, seçilmesinden sonra, Talat ile anlaşabileceği ve bir çözüme ulaşabileceklerini ümit ederken aslında gerçeklikten çok da uzak düşmemişti. Anlamadığı şey ise, Talat'ın, önünde Kıbrıslı Türkler tarafından Türkiye'yi de kabul etmeye zorlayacak derecede destekleyeceği bir teklif olmadıkça bir anlaşmayı kabul etmeyeceğiydi. Tüm zayıf ve eksikliklerine rağmen, Annan Planı, Hristofyas'ın başkanlığı seçilmesinin dinamizmini değerlendirecek hızlı bir müzakere süreci için temel sunabilecek tek seçenektir.

Annan Planı'nın reddedilmesi için yaratılan histeri sürerken, referandum için yapılabilecek en sıradan değerlendirme Kıbrıslı Rumların Planı sadece cehennem ateşine atmakla kalmadığı, üstüne üstlük "(Plan'ın) dengelerini değiştirmeyecek küçük değişiklikler" (Tassos Papadopoulos) talep ettikleri yönündedir. AKEL, kendi seçmenine "Hayır" oyu kullanması için çağırıda bulunmuştu. Bunun sebebi Plan'ı kötü bulması değil, uygulanmasını güvenceye almak içindi. "AB'ye dayalı çözümün" hayranı, ama AB'den gelen her türlü görüş karşısında yılmaz bir savaşçı olan EVROKO'nun şimdiki başkanı Silluris bile, referandumdan sonra, Kıbrıslı Rumların "Beşbuçukuncu Annan Planı"ni önermeleri konusunda önyak olmuştu. Bundan kastettiği ise Annan Planı'nın kabul edilmesi için sadece ufak tefek değişikliklere ihtiyacı olduğuydu.

Tabii, Talat'ın gidip de yerine Eroğlu'nun gelmesi "Kıbrıslılara ait" bir çözüm fikri adına ciddi bir gerileme belirtisiydi. Sadece Türkiye'yi yeniden çözüm arayışlarının merkezine taşımaktan dolayı değil – aslında Türkiye bu pozisyonu hiç kaybetmemişti – ama iki toplumun yeniden uzaklaşıyor oluşunun, ortaklaşa kabul görececek bir çözüm bulunmasının yeniden zora gireceğinin işaretlerini veriyordu Eroğlu'nun varlığı. "Kıbrıslılara ait" bir çözüm fikri artık geçerliliğini kaybeder gözükürken, Erdoğan'ın Kıbrıslı göstericilerle münakaşaya girmesi Kıbrıs sorununun gerçek doğasının nasıl olduğu ve adanın tarihine gerçekte nasıl müdahale edilebileceği konusunda bizi aydınlattı. Birçokları "ekonomik sebeplerdendir" yakıştırmalarıyla Kıbrıslı Türklerin eylemlerini küçümsemeye kalksa da, gerçek şu ki, o sözünettikleri "ekonomik sebepler"dir Kıbrıs sorununun gerçek boyutunu ortaya çıkarıcı. Türkiye'nin egemenliği olmaksızın KKTC'nin yaşayabilirliğinin bir utopyadan ibaret oluşu artık Kıbrıslı Türkler tarafından anlaşılmaya başlamış ve aslında Kıbrıs sorununun çözümünün ne derecede Türkiye'nin egemenliğinden kurtulmaya bağlı olduğu da kavranmıştır. Kıbrıslı Türkler, Türkiye'nin egemenliği altında yaşamakla Kıbrıslı Rumların egemenliği altında yaşamak arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydı, muhtemelen birincisini seçerdi. Ama eğer Kıbrıslı Rumlar kendilerine eli yüzü düzgün bir çözüm olanağı sunarlarsa, işte o zaman onlarla birleşip bunu başarmak için mücadele edeceklerdir. İşte o zaman, ama sadece o zaman, uluslararası toplum olaya el atabilecek, sadece ve sadece o zaman Türkiye geri püskürtülebilecek ve ilgi alanları AB üyeliği ve doğal gazdan faydalanma gibi konularla sınırlı kalacaktır. Çözümün anahtarı Ankara'da bulunuyor olabilir, ancak bunun kullanılmasına izin verecek anahtar Kıbrıslı Türkleri ortak bir mücadelede kazanmakta bulunmaktadır. Şu anda da bu anahtar Hristofyas'ın elindedir.

Türkiye'yi sevip sevmediğimizi mi kanıtlayacağız; yoksa paketlerle yoksullaştırılmaya, yok edilmeye karşı direneceğiz?

Tüm dünyada sınırsız özgürlüklerle dolaşan sermaye, yaşadığı ekonomik krizi yumuşatma adına örgütlü bulunduğu kuruluşlar aracılığıyla dünya halklarının kazanılmış haklarına karşı çok ciddi bir savaşa girişmiştir. Soğuk savaş mı sıcak savaş mı, ne demek gerek bilmiyorum; ama bir savaş olduğu açıktır. Emekle sermaye arası bir savaş.

Pankart: Ankara elini yakamızdan çek!

Yoksullaşan, ciddi ekonomik zorluklar yaşayan ülkeler başta olmak üzere "yardım" yapılacak yalanıyla dayatılmalara mağruz bırakılıyor. Reçeteler de IMF, Dünya Bankası gibi dünya sermayesinin finans kuruluşlarında getiriliyor.

Reçete çalışan sınıfın yoksullaşmasını, daha kötü bir hayat yaşamasını sağlayacak bir reçete olarak getiriliyor. Kamu harcamaları kısıllacak! Vergiler artırılabilecek! Sosyal haklar budanacak!

Sağlık, eğitim ve çalışma yaşamında getirilen düzenlemelerle emekçilerin kemeri daha da sıkılacak. Dayatılan reçeteler halkların cebindeki azaltıp sermayeye gideni artırma reçeteleridir. Hiçbir zaman sermayenin karlarından ödün vermesi sosyal alana katkı yapması mümkün olmayacak, aksine hükümetleri "ekonomik krizin" önlenmesi için daha da zorlayacaktır.

Son birkaç yılda dünyanın birçok yerinde dayatılan ekonomik reçetelere karşı emekçiler mücadele etmekte...

Türkiye Yunanistan, İrlanda, İngiltere, Portekiz ve daha niceleri...

Emeklik yaşının yükseltilmesi, okul harçlarının artırılması, kamu ve yarı kamu kurumlarının özleştirilmesi maaşların azaltılması, vergilerin artırılması, elektrik, su, doğalgaz zamları...

İşe başlama maaşlarının aşağılara çekilmesi, sosyal sigortaların primlerinin artırılması ve daha bu sayfalara sığamayacak kadar çok konuda dayatılanlara karşı mücadele yükseltiliyor...

Kıbrıs halkları da diğer halklar kadar bu saldırıdan nasibini alacak, alıyor.

Güneyde henüz bir hareketlenme gözlemleniyorsa da çok uzun sürmez orada da çalışan kesimlerin haklarına dokunulacak, vergiler artırılabilecek, sosyal haklar budanacaktır. O zaman Rum halkını da sokaklarda göreceğiz.

Kuzeyde CTP-ÖRP hükümeti döneminde başlayan ve bu güne kadar devam eden bir süreç var. Ankara aracılığıyla dayatılan "Ekonomik ve Mali İşbirliği Protokolü" (Ekonomik Paket) Kıbrıs Tür Halkını yoksullaştırmak, var olan kaynakları TC ve KKT sermayedarlarına peşkeş çekmek için getirilen bir yeniden düzenleme ve kaynakların paylaşılması düzenidir. Bu düzenek tabii ki burjuvazinin daha refah, emekçilerin daha kısıtlı bir yaşam sürmesi sonucunu doğuracak bir paylaşımıdır.

Bunun Türkçesi(!) "çalışandan al, sermayedara ver!" dir.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti'yle Kuzey Kıbrıs Türk Halkı'nın ilişkilerini gerçek kadar sorun yaratan "Ekonomik Paket"

Planı referandum sürecinde görülmemiş kalabalıklarla yeniden meydanlara dayandı. "Ankara"ya, yani Türkiye'yi yönetenlere karşı başlatılan mücadele başlangıçta doğru adrestir.

Kıbrıs'a Türkiye'den akan kontrolsüz nüfus akışının neden olduğu ekonomik ve sosyal sorunların (Kriminal olaylar, sağlıkta, Eğitimde yaşanan sorunlar) yarattığı var olan reaksiyona TC yetkililerinin Kıbrıs Türklere sözlü saldırıları da eklenince adres değişmiş ve eylemler topyekün Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı bir başkaldırıya dönüştü.

28 Ocakta düzenlenen ilk mitingte "Ekonomik Pakete" karşı tepki konulacak diye beklenirken TC'nin buradaki varlığı sorgulanmış "Ayşe'nin evine dönmesi" talep edilmişti. Bu durum tabii ki Dünya ülkeleri ve özellikle Kıbrıslı Rumlar tarafından Kıbrıs'taki varlığı sürekli olarak sorgulanan Türkiye Cumhuriyeti'ni, onu yöneten hükümetini ve başbakanını zora soktu. Referandum sürecinde Barış-Çözüm isteyen Kıbrıs Türk halkının yanında tavır koyan Tayip Erdoğan, kendini sırtından bıcaqlanmış gibi hissederek ağza alınmayacak sözler söyleyerek Kıbrıslıları aşağıladı.

Kıbrıs'ın tarihinde ilk kez bu kadar büyük bir

Pankart: Kıbrıslı Türkiyeli kardeş, Ankara Kalles...

uygulamalarına karşı, grevler ve küçük küçük eylemlerle direndikten sonra Genel Grev ve iki büyük kitlesel mitingle direniş yükseltildi.

TC devletinin dayattığı "Ekonomik paket" düzenlemeleriyle Kıbrıs Türk Halkı'nın yok olacağını tesbitini yapan sendikal örgütler, "varoluş mücadelesi" adı altında Annan

boyutta Kıbrıslı-Türkiyeli tartışması yaşandı. Birçok bakan, AK Parti yetkilisinin yanında televizyon ve gazetelerden de söz deloları devam etti ortam daha da gerildi. İkinci randevuya; yani 2 Mart'a gelinirken bütün taşlar yerinden oynatıldı. "Varoluş Mitingi", Türkiye'den özürlü mitingine dönüştürüldü.

Pankart: Ankara; Ne paranı, ne paketini, ne de mumurunu istemiyoruz!

Küçük sol örgütlerin, TC'nin işgalci tavrına karşı ortaya koymaya çalıştığı tepki, alana asılan dev Türk bayrakları ve meydana taşınan TC-KKTC bayraklarının gölgesinde kaldı.

Konuşmacıların hemen hemen tümü karşı oldukları şeyin aslında Türkiye ve Türkiye halklarının olmadığını, TC devletini yönetenlerin olduğunu söyleme ihtiyacı hissetti. Yarıtılan gerginlik azaltılmaya çalışıldı. "Ankara elini yakamızdan çek" söylemi "AKP elini yakamızdan çek" söylemine dönüştürüldü. Bunda en çok mutlu olan taraf tabii ki UBP hükümeti oldu. 2 Mart günü düzenlenen miting sırasında o kadar çok rahat ve mutluydular ki... Aynı saatlerde Ekonomik paketin bazı maddelerini yasalaştırarak yürürlüğe koydular. Hükümet, bir anlamda "siz ne isterseniz yapın bu paket geçecek ve siz de hiçbir şey yapamayacaksınız!" mesajı verdi. Haksız da değildi; çünkü meydana toplanan provoke edilmiş onbinlerin gündeminde ne özelleştirme, ne vergiler, ne maaşlardan yapılan kesintiler ne de emeklilik yasalari ve işe başlama koşullarıyla ilgili düzenlemeler vardı. Sadece ve sadece Erdoğan'ın Cemil Çiçek'in söyledikleri ve aşağılandıkları düşüncesiyle ortaya koydukları tepkileri vardı. "Ekonomik Paket"e karşı varoluş miting'i laf kalabalığı içerisinde başka bişeye dönüştürüldü.

Türkiye'nin AB kapısındaki bekleyişi ve yerine getirmesi gereken ödevlerinin bulunduğu bir dönemde... BM'nin Kıbrıs Sorununda çözüm istediği ve takvimlemeyi gündeme getirdiği bir dönemde... Kıbrıs Cumhuriyeti'nin AB dönem başkanlığını devralacağına az bir zaman kaldığı bir

dönemde... Kıbrıs'ta bir taviz verme (limanların Rumlara açılması, Hava sahasının açılması, Maraş'ın geri iadesi vs.) ihtiyacını duyduğu bir dönemde... Kıbrıslı Türklere Türkiye kamuoyunda sevilmeyen-istenmeyen "beslemeler" konumuna çekmek Erdoğan'ın bir soğutma taktiği mi yoksa? Kıbrıs'ın kuzeyinde kendi ayakları üzerinde durma ve var olan refah düzeyini koruma gayretiyle neoliberal politikaları ülkemize dayatan TC'devletine karşı ortaya konması gereken mücadele kararlılıkla sürdürülmeli ve "Sendikal Platform" ve platformla birlikte hareket eden sivil toplum örgütleri asıl hedeften ayrılmamak ve UBP hükümetinin utanmaz tavrına karşı daha şiddetli reaksiyonlar ortaya koymalıdır. Kıbrıs Türk Hava Yolları'nı yok edip üç-beş tuccara yem eden anlayış, ne elektrik, ne telefon ne de havaalanı çalışanlarının gözünün yaşına bakmadan "ala una, ala tere" ya beleşe TC-KKTC burjuvazisine peşkeş çekeceklerdir...

Bizler, Kıbrıslı-Türkiyeli tartışmaları içerisinde oyalandırılırken hükümet edenler tüm paketi yavaş yavaş geçirecek ve iş, işten geçmiş olacak.

Diğer başka ülkelerin emekçilerinin hak etmediği gibi Kıbrıs Türk halkı da sırf sermayeyi kurtarmak, daha da zenginleştirmek adına yoksulluğu hak etmemekte daha refah daha aydın bir geleceği hak etmektedir. Çalışan halkın, emekçilerin mücadeleden başka yolu yoktur...

Ya yoksulluk, baskı zulüm... Ya refah, özgürlük.

Aziz Ener

BARİŞ PLATFORMU Büyük bir kazanım

Yine iki toplumlu Kapıları Açın İnişiyatifi geleneği çerçevesinde inşa edilen iki toplumlu Kıbrıs Barış Platformu Kıbrıs'taki hareketlenme açısından çok büyük bir kazanım teşkil etmektedir.

Kısa bir süre öncesine kadar, bu Platformda Kıbrıslı Türk sendikalarının çoğu Kıbrıslı Rumların katılımı olmaksızın temsil edilmekteydi. Ancak, AKEL'in sendikası olan İlerici ilk ve orta öğretim öğretmenler sendikasının da katılımıyla dengeler hissedilir bir şekilde değişiyor ve Platformu pratikte de iki toplumlu mücadelenin gerçek bir organına

dönüştürüyor.

1 Eylül'deki Dünya Barış Günü'nde gerçekleştirilen eylemde, görüşmelerin bataklığa saplandığı bir ortamda, PEO ve Dev-İş işbirliği ile 2.500 Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rumu Lefkoşa'nın surlar içi bölgesinde tarihimizeki en büyük iki toplumlu mitinglere toplamayı başarması bu hareketin başarabileceklerinin sadece küçük bir örneğini teşkil etmektedir.

İki toplumlu mücadele buradadır. Önce Kapıları Açın İnişiyatifi, ardından da Kıbrıs Barış Platformu ile görüşme süresi ve iki toplumlu mitinglere açısından olumsuz sayılabilecek koşullar içinde önemli başarıları imza atılmıştır.

Bir sonraki aşamada, tüm Kıbrıs'ı sarmış olan hareket, 2002 - 04 yılları arasında faaliyette gösteren Kıbrıslı Türklere Bu Memleket Bizim platformundan çözüm ve toplumsal adalet yönünde verdiği tarihi mücadeleler için bayrağı devraldığına, işçi sınıfı kuruluşlarının iki toplumlu mücadeleye biçimi daha büyük başarılar için katalizör niteliği taşıyacaktır.

ΔΙΚΟΙΝΟΤΙΚΗ ΠΛΑΤΦΟΡΜΑ

Μια μεγάλη κατάκτηση

Η δικοινοτική Πλατφόρμα Ειρήνης Ενωμένη Κύπρος, κτισμένη στα πλαίσια της παράδοσης της δικοινοτικής και πάλι κίνησης Επιτροπές για το Άνοιγμα των Οδοφραγμάτων, αποτελεί μια τεράστια κατάκτηση του κινήματος στην Κύπρο. Μέχρι πρόσφατα αντιπροσωπεύτηκαν σε αυτήν η μεγάλη πλειοψηφία των τουρκοκυπριακών συνδικάτων χωρίς ανάλογη ελληνοκυπριακή εκπροσώπηση. Η ένταξη όμως σε αυτήν της Προοδευτικής των δασκάλων (συνδικάτο του Ακελ) αλλά και των καθηγητών, αλλάζει αισθητά αυτή την τεράστια ανισορροπία και μετατρέπει

την Πλατφόρμα, και στην πράξη πια, σε πραγματικό όργανο δικοινοτικής πάλης.

Η μεγάλη επιτυχία της εκδήλωσης κατά την παγκόσμια Ημέρα Ειρήνης της 1η του Σεπτεμβρίου, όπου, σε συνεργασία με ΠΕΟ και Ντεβίς, κατάφερε, μέσα σε συνθήκες αποτελμάτωσης των συνομιλιών, να προσελκύσει 2.500 Τουρκοκύπριους και Ελληνοκύπριους στην τάφρο της Παλιάς Λευκωσίας, στη μεγαλύτερη στην ιστορία μας δικοινοτική συγκέντρωση, δείχνει λίγες μόνο από τις δυνατότητες αυτής της κίνησης.

Η δικοινοτική μορφή πάλης είναι εδώ. Πρώτα με τις Επιτροπές για το Άνοιγμα των Οδοφραγμάτων και στη συνέχεια με την Πλατφόρμα Ειρήνης Ενωμένη Κύπρος- έχοντας καταγράψει σημαντικές επιτυχίες μέσα σε αρνητικές συνθήκες για την πορεία των συνομιλιών αλλά και των σχέσεων των δυο κοινοτήτων.

Στην επόμενη φάση, όταν το κίνημα ολόκληρης της Κύπρου θα ξαναπάρει το νήμα από τις ιστορικές κινητοποιήσεις της τουρκοκυπριακής πλατφόρμας Αυτή η Χώρα Είναι Δική μας του 2002-04, για λύση και κοινωνική δικαιοσύνη, η δικοινοτική μορφή πάλης των οργανώσεων της εργατικής τάξης θα αποτελέσει τον καταλύτη για τις πιο μεγάλες επιτυχίες.

Σ.Β.

Παγκόσμια οικονομία

Αδιέξοδη η πολιτική των αστών

Τα πάντα αυτή την τελευταία περίοδο απηχούν τις εξεγέρσεις της Τυνησίας, της Αιγύπτου και της Λιβύης, αλλά και όλη την επίδραση που ήδη είχαν σε μια σειρά χώρες του Αραβικού κόσμου.

«Εκεί που οι αντικαπιταλιστές διαδηλωτές απέτυχαν κατά το Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ, οι διαδηλώσεις στην Αίγυπτο έγιναν το θέμα που συζητήθηκε περισσότερο στη χρονιά συνάντηση των πολιτικών και επιχειρηματικών ηγετών στις Ελβετικές Άλπεις», θα αναφέρει η ιστοσελίδα MSN BC NEWS στις 29.1.2011. Ο Adrian Monck, διευθύνων σύμβουλος του Φόρουμ, εκτίμησε ότι η Αίγυπτος έκανε την εμφάνισή της στα δυο τρίτα των συζητήσεων που επικεντρώθηκαν σε τόσο διαφορετικά θέματα όπως η οικονομία, η ασφάλεια τροφίμων και τα εγκλήματα στον κυβερνοχώρο.

Η οικονομική κατάρρευση του παγκόσμιου καπιταλισμού της νεοφιλελεύθερης εποχής αρχίζει να εκφράζεται και στον παγκόσμιο πολιτικό χάρτη. Και ενώ ήταν η φιλελευθεροποίηση των πάντων, από τη διακίνηση κεφαλαίων μέχρι το παγκόσμιο εμπόριο που συνδέθηκαν με την κατάρρευση, σημαίνουσες μορφές του παγκόσμιου εμπορίου στο οικονομικό Φόρουμ διαβεβαιώνουν ότι...είναι αισιόδοξοι ότι θα υπάρξει συμφωνία για περαιτέρω φιλελευθεροποίηση του παγκόσμιου εμπορίου.

Αυτό που φυσικά κρύβεται πίσω από την φτιαχτή, πιεσμένη έκφραση αισιόδοξίας είναι η αγωνία να μην τα τινάζουν όλα στον αέρα. Οι ΗΠΑ και Κίνα που από το 2008, με το ξέσπασμα της κρίσης, δεν μπορούν να τα βρουν στη συμφωνία νέων όρων εμπορίου, αποτελούν τους κύριους αντιπάλους αυτή την στιγμή. Η αντιπαράθεσή τους μετατρέπεται ολοένα και περισσότερο σε φάντασμα που κατατρέπει όλες τις προσπάθειες για συμφωνία των παγκόσμιων ηγετών.

Αυτή η εκρηκτική πρόσμιξη των αρνητικών οικονομικών δεικτών με το κύμα των μαζικών κινητοποιήσεων που φαίνεται να έχει κιόλας πάρει παγκόσμιο χαρακτήρα, από την Ελλάδα και την Ιρλανδία μέχρι την Τυνησία, την Αίγυπτο και τη Λιβύη σπρώχνουν τα πάντα σε οριακές καταστάσεις. Αναγκάζοντας την Ανγκελα Μέρκελ να τονίζει την Παρασκευή 28.1.2011 ότι «αν δεν καταλήξουν σε συμφωνία αυτό τον χρόνο, οι συνομιλίες μπορεί να πάνε δεκαετίες πίσω». Και τον Lamy, αρχηγό του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου να προειδοποιεί ότι «μια τέτοια αποτυχία θα υπονόμει τους διεθνείς κανονισμούς εμπορίου που με πολύ κόπο αναπτύχθηκαν τα τελευταία πενήντα χρόνια».

Αυτό που λένε είναι ότι αν δεν προχωρήσουν σε συμφωνία στους όρους εμπορίου η κατάσταση θα πάρει ανάποδη κατεύθυνση. Στην έλλειψη συμφωνίας η μόνη άλλη διέξοδος θα είναι ο εμπορικός πόλεμος. Και ενώ όλοι ξέρουν ότι θα είναι καταστροφική πορεία χωρίς επιστροφή, και με αγωνία προσπαθούν να την αποφύγουν, δεν φαίνεται το παγκόσμιο οικονομικό σύστημα να τους παρέχει αυτήν τη δυνατότητα.

«...μερικοί βλέπουν τα πρώτα σημάδια εμπορικών πολέμων να αναπτύσσονται...» θα αναφέρει η ίδια ιστοσελίδα, με τον Jose Sergio Gabrielli de Azevedo, πρόεδρο και ανώτατο εκτελεστικό αξιωματούχο της βραζιλιάνικης πετρελαϊκής εταιρείας Petrobras, να λέει ότι, «θα δούμε την ανάπτυξη ξανά του εθνικισμού και του προστατευτισμού. Νομίζω θα αντιμετωπίσουμε κάποιους είδους πόλεμο νομισμάτων».

Όσπου το ζήτημα ήταν διαμοιρασμός κερδών μέσα από τον συνασπισμένο ανεπτυγμένο κόσμο, τα πράγματα μπορούσαν να ελέγχονται και οι όροι να είναι δυσμενείς μόνο για τις φτωχές χώρες. Στη φάση που ο κόσμος όμως μπήκε από το 2008, χάθηκαν τα περιθώρια. Το ζήτημα δεν είναι πια πόσο ευνοϊκοί θα είναι οι όροι για τους δυνατούς,

αλλά πόσο λιγότερο οδυνηροί. Και λιγότερο «όνειδος» για τη μια ανεπτυγμένη καπιταλιστική οικονομία θα σημαίνει περισσότερο για την άλλη. Την ίδια στιγμή μάλιστα που η πιο μεγάλη έγνοια για όλους θα μετατρέπεται ολοένα και περισσότερο το πώς αντιμετωπίζουν την πίεση της δικής τους κοινωνίας και την αντίθεσή της στα μέτρα λιτότητας, την επιδείνωση της φτώχειας και την αύξηση της ανεργίας.

«Οι ΗΠΑ, θα αναφέρει η ίδια ιστοσελίδα, θα προσπαθήσει να χρησιμοποιήσει την πολιτική αδύνατου δολαρίου (που θα κάνει πιο ακριβά τα ξένα προϊόντα που πωλούνται στην Αμερική και πιο φτηνά τα αμερικάνικα που πωλούνται στον υπόλοιπο κόσμο) για να βοηθήσει την ανάκαμψη της, και η Βραζιλία και η Ινδία δεν πρόκειται να το δεχθούν και θα αντεπιτεθούν, και τότε θα δούμε κάποιες μάχες και συγκρούσεις».

Δεν υπάρχουν λύσεις και αυτή θα είναι η μεγαλύτερη αλήθεια που θα προβάλλει ολοένα και πιο έντονα μέσα από τα αδιέξοδα της επόμενης περιόδου. Η πολιτική των περικοπών που ακολουθούν είναι αδιέξοδη. Συρρικνώνουν την οικονομία κάθε ξεχωριστής χώρας μέσα από τα μέτρα λιτότητας, καταδικάζοντας όμως έτσι τις δυνατότητες ανάπτυξης. Έτσι είναι.

Αν κόβεις μισθούς, ωφελήματα και παροχές διότι είναι «ψηλά», «αδικαιολόγητα», πρέπει αυτό που αφαιρέσεις να επενδυθεί αλλού. Διαφορετικά συρρικνώνεις την αγοραστική δύναμη, τη ζήτηση, την οικονομία και ένας αρνητικός κύκλος ανατροφοδότησης της οικονομίας ξεκινά, και ξανά όλα από την αρχή.

Νέα κλεισίματα επιχειρήσεων, νέοι άνεργοι...

Μέσα από τα μέτρα λιτότητας στην Ευρώπη καταδικάζεται η ίδια η ευρωπαϊκή οικονομία αλλά και αυτό που ονομάζεται Ένωση (Ευρωπαϊκή Ένωση). Με εξαίρεση τη Γερμανία που ο πόνος και τα μέτρα λιτότητας πολλών άλλων «εταίρων» της, την ωφέλησαν μέσα από τη μείωση της τιμής του ευρώ -μια και είναι κύρια εξαγωγική χώρα- οι υπόλοιπες, άλλες λίγο προς το παρόν και άλλες πολύ περισσότερο, βρίσκονται σε σαφή πορεία επιδείνωσης της κρίσης όσο και αν υπάρχουν στιγμιαίες αναλαμπές. Έτσι, όταν υπουργοί από τη Γερμανία και Γαλλία προσπαθούν, κατά τη διάρκεια των συζητήσεων στο Νταβός, να διαβεβαιώσουν ότι μπορεί να έχουν συμβεί κάποια οικονομικά σοκ αλλά «επιμένουν ότι μελλοντικά σοκ είναι απίθανο να συμβούν», περισσότερο φαίνεται να προσπαθούν να εξορκίσουν το αναπόφευκτο παρά να διατυπώνουν τεκμηριωμένες οικονομικές απόψεις.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση οδηγείται σε αποψίλωση και καταρρακτισμό της Ευρωζώνης -μόνο έτσι θα μπορούν τα διάφορα ευρωπαϊκά κράτη να αντιδράσουν όταν, αντιμέτωπα με τη δίνη της δικής τους κρίσης, θα αναγκάζονται να φορτώνουν μέρος της στους σημερινούς τους «εταίρους» - σε πρώτη φάση μέσα από την υποτίμηση του νομισματός τους. Η αρχική προσπάθεια για συντονισμένη αντίδραση για αντιμετώπιση της κρίσης θα αντικατασταθεί με την ατομική προσπάθεια επιβίωσης που θα φέρνει τον κάθε ένα αντιμέτωπο με όλους τους άλλους.

Μόνο η Αριστερά μπορεί να αντιδράσει συντονισμένα, σχεδιασμένα και προς την ίδια κατεύθυνση. Για να είναι όμως αυτό δυνατό πρέπει να αφαιρεθούν όλα τα εμπόδια που θα κάνουν τις σημερινές ευρωπαϊκές κυβερνήσεις να κινηθούν, από την αρχική συντονισμένη αντίδραση, στη σύγκρουση και τον εμπορικό πόλεμο. Πρέπει να αφαιρεθεί ο ιδιωτικός χαρακτήρας πρώτα του τραπεζικού κεφαλαίου και των μεγάλων μονοπωλίων και οι προϋπολογισμοί και ο σχεδιασμός της οικονομίας να μετατραπούν από εθνικοί σε πανευρωπαϊκοί. Αυτά τα βήματα που στο παρελθόν ακούγονταν σαν δύσκολοι, σχεδόν άπιαστοι στόχοι σήμερα έχουν τη δυνατότητα να αποδειχθούν οι πιο ρεαλιστικοί και εφικτοί.

Σωτήρης Βλάχος

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Στους ρυθμούς της κρίσης

Η οικονομία της Κύπρου για διάφορους λόγους τα τελευταία 35 χρόνια (ανοικοδόμηση μετά το '74, ο πόλεμος στο Λίβανο το 1980, η έκρηξη του παγκόσμιου τουριστικού ρεύματος μετά το '80, η κατάρρευση των καθεστώτων του σταλινικού μπλοκ γύρω στο '90, το μεταναστευτικό ρεύμα προς την Κύπρο τις τελευταίες δύο δεκαετίες κ.λπ.) κατάφερε να αποφεύγει κλυδωνισμούς που προκαλούσαν οι διεθνείς οικονομικές κρίσεις και διακυμάνσεις και να πετυχαίνει εκπληκτικούς ρυθμούς ανάπτυξης με μηδενικούς αριθμούς ανεργίας, με βάση τα καπιταλιστικά πρότυπα.

Όλα αυτά όμως έφτασαν σήμερα στο τέλος τους. Η τελευταία παγκόσμια οικονομική ύφεση δεν άφησε ανέγγιχτη αυτή τη φορά ούτε και την Κύπρο. Η κυπριακή οικονομία για πρώτη φορά μετά το '74 βρίσκεται αντιμέτωπη με ρυθμούς ύφεσης και κρίσης, με την ανεργία να φτάνει και να ξεπερνά το 7,5% (στους νέους έχει φτάσει το 20%), ποσοστό υπερδιπλάσιο από τα ποσοστά του 2,5 με 3% που μας συνήθισε η οικονομία τα προηγούμενα 30-35 χρόνια, ένα ποσοστό που θα ήταν ακόμα πιο μεγάλο αν αρκετοί ξένοι εργάτες δεν εγκατέλειπαν την Κύπρο κάτω από το βάρος της ανεργίας. Μια ανεργία καθαρά δομική, με προοπτική να αποκτά μακρόχρονο χαρακτήρα.

Παράγοντες που βοήθησαν στην εκρηκτική ανάπτυξη της προηγούμενης περιόδου όπως το εθνικό ξεκαθάρισμα και η δημιουργία αμιγώς ελληνοκυπριακού κράτους με όλα τα προνόμια της διεθνώς αναγνωρισμένης Κυπριακής Δημοκρατίας, όπως και η τεράστια ζήτηση από τη Μεγάλη Βρετανία τουριστικού προϊόντος από την Κύπρο, αλλά και οικιστικών μονάδων στις παράλιες περιοχές του νησιού, μετατρέπονται από το 2004 και μετέπειτα στο αντίστροφό τους. Η παγκόσμια κρίση του 2008 και δη η κρίση που μαστίζει τη Βρετανία έφερε στην επιφάνεια με τον πιο εμφανή τρόπο τους περιορισμούς, τις αδυναμίες και τα προβλήματα της κυπριακής οικονομίας.

Η οικονομία του Νότου βρίσκεται σήμερα αντιμέτωπη με τις επιλογές που έκανε στο παρελθόν, με δραματική πτώση του τουρισμού και δραματική πτώση του οικοδομικού τομέα με τις παράλιες περιοχές να σέρνουν πρώτες το χορό.

Παρά τις έντονες προσπάθειες για προσέλκυση τουριστών πέραν από τη βρετανική αγορά, εντούτοις οι αφίξεις το 2010 ήταν κατά 10% περίπου μειωμένες σε σχέση με το 2008. Ταυτόχρονα, από το 2004 και μετά, με το άνοιγμα των οδοφραγμάτων και το δημοψήφισμα ολοένα και πιο πολύ η οικονομία του Νότου βρίσκεται αντιμέτωπη με το συναγωνισμό του Βορρά στους τομείς του τουρισμού και της πώλησης παραλιακών εξοχικών.

Η κρίση που μαστίζει την οικονομία τα τελευταία 2 χρόνια έβαλε και ένα τέλος στην εισροή ξένου εργατικού δυναμικού (υπολογίζονται σήμερα οι αλλοδαποί εργάτες σε 122 χιλιάδες ή το 31% του εργατικού δυναμικού) που τα τελευταία 10 με 15 χρόνια τροφοδοτούσε με χαμηλά και ανταγωνιστικά μεροκάματα την κυπριακή οικονομία και ταυτόχρονα συνέτεινε σε μια αλληλοτροφοδοτούμενη ανάπτυξη. Υπολογίζεται ότι η ύπαρξη του ξένου εργατικού δυναμικού πρόσθετε γύρω στο 2% στην ανάπτυξη που πετύχαινε η οικονομία ως αποτέλεσμα της συμμετοχής του σε μια αυξανόμενη εσωτερική ζήτηση.

Την ίδια ώρα, οι επενδύσεις που δείχνουν το μέλλον της οικονομίας ακολουθούν μια συνεχή

πτώση, με τις πιστώσεις για νέα δάνεια προς τις επιχειρήσεις να βρίσκονται στο ιστορικό χαμηλό του 5% αυξημένες σε σχέση με ποσοστά που είχαμε πριν από την κρίση και κυμαίνονταν γύρω στο 30 με 32%.

Η κυβέρνηση Χριστόφια όπως και σε σχέση με το Κυπριακό αντιμετωπίζει την κρίση της οικονομίας και τα προβλήματά της με αμφιταλαντεύσεις και έλλειψη θάρρους και οράματος. Δέσμια της συνεργασίας της με το ΔΗΚΟ και της προοπτικής για επανεκλογή του Χριστόφια το '13 στην προεδρία,

αδυνατεί να πάρει οποιαδήποτε απόφαση ορθολογιστική και σύμφωνα με τις δικές της διακηρύξεις και προεκλογικές εξαγγελίες.

Η μείωση της στρατιωτικής θητείας εκτός από τα καθαρά πολιτικά μηνύματα που θα έδινε σε Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους αλλά και διεθνώς, ταυτόχρονα θα εξοικονομούσε και τεράστιους πόρους οι οποίοι θα αξιοποιούνταν για επενδύσεις σε παραγωγικούς σκοπούς.

Η φορολόγηση του πλούτου -ακίνητης περιουσίας και των εταιρικών κερδών- όπως ήταν η αρχική της πρόθεση, θα έδινε επίσης τα αναγκαία κεφάλαια για επενδύσεις. Αντίθετα, βλέπουμε την κυβέρνηση (μια αριστερή κυβέρνηση) να ακολουθεί την πεπατημένη σύμφωνα με τις καπιταλιστικές συνταγές και να προσπαθεί να περιορίσει τα ελλείμματά της με περικοπές μισθών και ωφελημάτων των υπαλλήλων του δημοσίου και μέσα από φόρους κατανάλωσης που κτυπούν τα πλατιά στρώματα των εργαζομένων. Μια περιοριστική πολιτική που τείνει να περιορίσει ακόμα παραπάνω την εσωτερική ζήτηση, τις επενδύσεις και την ανάπτυξη.

Η Κύπρος έχει συσσωρεύσει τα προηγούμενα 30 χρόνια τεράστιο πλούτο, ο οποίος όμως βρίσκεται μαζεμένος σε μια μικρή μειοψηφία που σήμερα είτε λόγω των περιορισμένων περιθωρίων για κέρδη είτε γιατί προτιμούν να τα επενδύουν στο εξωτερικό, στερούν την οικονομία από τους αναγκαίους πόρους για επενδύσεις.

Μέσα στις σημερινές δύσκολες αντικειμενικά συνθήκες

χρειάζεται και απαιτείται η κυβέρνηση Χριστόφια να βάλει χέρι σε αυτό τον πλούτο είτε είναι ιδιώτες είτε εκκλησία και να προχωρήσει σε ένα τολμηρό σχέδιο επενδύσεων σε έργα υποδομής σε πόλεις και χωριά που έπρεπε εδώ και δεκαετίες να έχουν γίνει. Να προχωρήσει σε αναβάθμιση της υποδομής στους τομείς της παιδείας και της υγείας και να εξαγγείλει ένα γενικό σχέδιο που να φιλοδοξεί για ιδιόκτητη κατοικία στον καθένα. Ένα σχέδιο που να φιλοδοξεί επίσης σε ποιοτική άνοδο του τουριστικού προϊόντος που προσφέρει η Κύπρος. Μια τέτοια προσέγγιση και σχέδιο θα έβαζε την οικονομία σε μια νέα τροχιά οικονομικής ανάπτυξης απορροφώντας με αλματώδη τρόπο το άνεργο σήμερα εργατικό δυναμικό. Ταυτόχρονα, η σημερινή αριστερή κυβέρνηση έχει υποχρέωση να επεκτείνει χρονικά το ανεργιακό επίδομα για όσο καιρό ο άνεργος δεν βρίσκει εργασία. Ένα επίδομα που ο κάθε άνεργος έχει ανάγκη για μίνιμουμ επιβίωση αυτού και της οικογένειάς του, ιδιαίτερα που σήμερα η ανεργία παίρνει για κάποιους μακρόχρονο χαρακτήρα.

Επίσης, η μείωση του εργάσιμου χρόνου στις 35 ώρες εργασίας θα απελευθέρωνε σημαντικούς αριθμούς νέων θέσεων εργασίας και μείωση της ανεργίας. Από την εποχή της καθιέρωσης του 8ωρου υπολογίζεται ότι η παραγωγή με βάση τις νέες τεχνολογίες έχει αυξηθεί κατά 50 φορές και όμως στα χέρια του καπιταλισμού και του ιδιωτικού κέρδους η ανθρωπότητα αναγκάζεται να δουλεύει πολλές φορές και πέραν του 8ωρου για να καλύψει τις ανάγκες της.

Η Κύπρος αποτελεί ένα φυσικό και πολιτισμικό σταυροδρόμι μεταξύ Ανατολής και Δύσης, μεταξύ Βορρά και Νότου. Αυτό της δίνει ένα τεράστιο συγκριτικό πλεονέκτημα, φτάνει να αξιοποιηθεί σωστά. Τα τελευταία 45 χρόνια κατάφεραν οι ντόπιες εθνικιστικές ηγεσίες να μετατρέψουν τα πλεονεκτήματα του νησιού σε μειονέκτημα, φέρνοντας σε αντιπαράθεση όχι μόνο τις δύο κοινότητες αλλά και την Ελλάδα και την Τουρκία σε μια συνεχή αντιπαράθεση και καχυποψία.

Η κυβέρνηση Χριστόφια θα μπορούσε να μετατρέψει τη σημερινή κρίση που μαστίζει Βορρά και Νότο σε όπλο για τη λύση, προτάσσοντας το όραμα μιας επανενωμένης Κύπρου και όσα οφέλη θα μπορούσε αυτή να αποφέρει. Μόνο η ανοικοδόμηση που θα ξεκινήσει μαζί με την επανένωση και το άνοιγμα της τουρκικής αγοράς για την Κύπρο, από μόνα τους θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε μια εκρηκτική ανάπτυξη την οικονομία. Μια επανενωμένη και πολυπολιτισμική Κύπρος θα γινόταν αυτόματα πραγματικό περιφερειακό και παγκόσμιο κέντρο (εμπορίου, υπηρεσιών και πολιτισμού) προσελκύοντας τεράστιες επενδύσεις κάθε μορφής που θα έβαζε σε τροχιά μιας νέας αλματώδους και μακρόχρονης ανάπτυξης ολόκληρη την οικονομία.

Ένα τέτοιο όραμα αν προβάλεη η κυβέρνηση Χριστόφια ανοικτά και προς τις δύο κοινότητες θα μπορούσε να δημιουργήσει τεράστια δυναμική προς την κατεύθυνση της λύσης. Χρειάζεται όμως να κινηθεί με τόλμη και με αποφασιστικό τρόπο, σπάζοντας από τα βαρίδια του εθνικισμού που σήμερα κουβαλά λόγω της συμμαχίας της με το ΔΗΚΟ. Μια πορεία όμως που θα τη φέρει να κερδίζει τη συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας του Νότου και ξανά στην καρδιά της κοινωνίας του Βορρά, όπως ήταν πριν το δημοψήφισμα του 2004.

Η αραβική επανάσταση

Μια αυτοκτονία διαμαρτυρίας στην Τυνησία, πυροδότησε την κοινωνική έκρηξη στη χώρα, η οποία στη συνέχεια ξαπλώθηκε σχεδόν σε ολόκληρη τη Μέση Ανατολή. Από την Τυνησία στην Αίγυπτο, την Ιορδανία και τη Λιβύη οι αραβικές κοινωνίες βρίσκονται στο πόδι, απαιτώντας εκδημοκρατισμό, δουλειά και ψωμί, μέλλον για τις νέες γενιές και τέλος φυσιολογική ζωή κι αξιοπρέπεια.

Οι οικονομίες της περιοχής καλύπτουν όλο το φάσμα: από τις πολύ φτωχές όπως αυτές της Γάζας και της Υεμένης ως τις εξαιρετικά πλούσιες όπως αυτές του Κατάρ, των Η.Α.Ε. και της Σαουδικής Αραβίας. Ακριβώς, επειδή υπάρχουν οι πλούσιες οικονομίες στην περιοχή, σύμφωνα με το «CIA World Factbook» όλες οι χώρες της περιοχής φαίνεται ότι διατηρούν ένα θετικό ποσοστό ανάπτυξης. Φυσικά οι κοινωνικές εξεγέρσεις καταδεικνύουν ακριβώς το αντίθετο.

Η ανεργία είναι πολύ ψηλή στην περιοχή της Βόρειας Αφρικής και της Μέσης Ανατολής. Ιδιαίτερα ανάμεσα στους νέους (15-29) φτάνει στο υπερβολικά ψηλό ποσοστό του 30% του συνολικού πληθυσμού των χωρών αυτών. Σύμφωνα με τον Διεθνή Οργανισμό Εργασίας, το 2005, η συνολική περιφερειακή ανεργία ήταν 13.2% και ανάμεσα στους νέους ήταν 25%, μέχρι 37% στο Μαρόκο και 73% στη Συρία.

Ο αποκλεισμός των νέων από το συνολικό κοινωνικό γίνεσθαι σε ολόκληρη την περιοχή είναι μια απόλυτα προφανής πραγματικότητα η οποία δεν αρχίζει και εξαντλείται στη φτώχεια που προκαλεί η παρατεταμένη ανεργία. Ακολουθούν μύρια τόσα κακά όπως: εγκλημα, εθιστική εγκυμοσύνη, χρήση εξαρτησιογόνων ουσιών, και πάρα πολλά άλλα: η λίστα είναι μεγάλη. Ο αποκλεισμός εντείνεται όταν αγγίζει τις νεαρές. Το 2006, στην Αίγυπτο μόνο το 22% των νέων γυναικών είχαν οικονομική δραστηριότητα, ενώ το ποσοστό στους νέους της ίδιας ηλικίας ανερχόταν στο 63%. Αναφερόμαστε στο μικρό συνολικό ποσοστό των νέων που για κάποιους λόγους ξέφυγαν από τον κοινωνικό αποκλεισμό. Αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης είναι ότι οι νέοι αφού καθυστερούν να πάρουν τη θέση τους στην κοινωνία και να ενταχθούν ομαλά στο κοινωνικό γίνεσθαι, παρατείνουν τις σπουδές τους, αργούν να δημιουργήσουν οικογένεια, μένουν με τους γονείς τους, αφού οι συγκατοικήσεις γενικά δεν είναι στην κουλτούρα τους. Η όλη αυτή κατάσταση έχει τρομακτική επίδραση στο ψυχολογικό πεδίο αφού η ανεργία, ο αποκλεισμός και η κοινωνική απομόνωση οδηγούν στην κατάθλιψη και στην αγκαλιά φανατικών εξτρεμιστών που εκμεταλλεύονται ακριβώς την κατάσταση στην οποία περιέρχονται οι νέοι.

Η Βόρεια Αφρική και Μέση Ανατολή έχουν ως χώρος και ως ανθρώπινο δυναμικό τεράστια σημασία σε ό,τι αφορά την απρόσκοπτη λειτουργία της μηχανής της κεφαλαιοκρατικής, ληστικής-νεοφιλελεύθερης οικονομίας. Ακριβώς γι' αυτό, η περιοχή είναι ίσως η πιο ταραχώδης του πλανήτη. Οθεν και η φρούδα ελπίδα των παγκόσμιων κέντρων εξουσίας που θεωρούσαν και θεωρούν ότι με δοτά, ανελαστικά και ανελεύθερα, τυραννικά καθεστώτα

Τα επαναστατικά γεγονότα στις χώρες της Β. Αφρικής ανοίγουν μια νέα σελίδα στην ιστορία των αγώνων της εργατικής τάξης για απελευθέρωση από κάθε είδους καταπίεση: οικονομική, κοινωνική και πολιτική. Οι εξεγέρσεις ενάντια στα τυραννικά καθεστώτα έδειξαν την τεράστια δύναμη που έχει στα χέρια της η εργατική τάξη όταν κινηθεί αποφασιστικά στο δρόμο της διεκδίκησης και της αλλαγής. Καθεστώτα φαινομενικά πανίσχυρα και για δεκαετίες υποστηριζόμενα από τον δυτικό ιμπεριαλισμό καταρρέουν μέσα σε μερικές μέρες μπροστά στην ορμή των καταπιεσμένων μαζών.

Η διάψευση όσων μιλούσαν για το πανίσχυρο δήθεν ισλαμικό κίνημα και το αδύναμο τάχα και «καθυστερημένο» αραβικό προλεταριάτο είναι παταγώδης. Οι ισλαμιστές είναι ουσιαστικά θεατές των εξελίξεων και αδύναμοι να παρακολουθήσουν το ορμητικό κύμα των επαναστατημένων μαζών. Αντ' αυτού βλέπουμε τους εξεγερμένους να προχωρούν σε πρωτόγνωρες γι' αυτούς μορφές οργάνωσης, όπως είναι οι εργατικές επιτροπές στους χώρους δουλειάς, οι συνοικιακές επιτροπές και οι λαϊκές πολιτοφυλακές.

Τόσο στη Λιβύη όσο και στην Αίγυπτο είναι μέσα από τέτοιες μορφές οργάνωσης που οι εργαζόμενοι πήραν τον έλεγχο στα δικά τους χέρια, παραλύοντας τους μηχανισμούς εξουσίας των δικτατορικών καθεστώτων του Καντάφι και του Μουμπάρακ.

θα μπορούσαν να αναπαράγουν την τόσο χρήσιμη γι' αυτούς σταθερότητα που τους επιτρέπει αυξημένους ρυθμούς απρόσκοπτης και ληστικής αφάιμαξης και εκμετάλλευσης όλης της περιοχής. Μόνο που η σταθερότητα εξαντλείται στη μονόδρομη ροή των πόρων της περιοχής και την υπόδουλη πολιτική που τα καθεστώτα ασκούν στην παγκόσμια σκηνή του πολιτικού παράλογου, υποκαθόντας με απέραντη πίστη τα κελεύσματα των πατρώνων και χρηματοδοτών τους. Η επιτυχία του πιο πάνω προϋποθέτει καθεστώτα που θεωρούν την ανθρώπινη ζωή αναλώσιμο προϊόν. Ετσι, το κυρίαρχο στοιχείο είναι η απόλυτη περιφρόνηση της ζωής και η άμετρη βία στην οποία η ζωή εκτίθεται. Οι δολοφονίες, τα βασανιστήρια, οι εξαφανίσεις, οι φυλακίσεις, η άκριτη και άμεση καταστολή, η ανέχεια, η ανεργία, οι άθλιες συνθήκες εργοδότησης -εκεί που αυτή υπάρχει- είναι τα βασικά συστατικά στοιχεία αυτών των καθεστώτων που βέβαια δεν έχουν την παραμικρή σχέση με δημοκρατία και άλλα βασικά ανθρώπινα που μια κοινωνία χρειάζεται για να λειτουργεί φυσιολογικά.

Ακόμα κι αν υπάρχει, ενίοτε, κάποια δημοκρατική επίφαση-βιτρίνα, για λόγους προπαγάνδας, που είναι εμφανής μόνο στο φως, όταν πέφτει το σκοτάδι βασιλεύει ο κρατικός τρόμος. Ας μην ξεχνάμε ότι και η CIA σε αυτά τα καθεστώτα κατέφυγε για να επιβάλει τον διεθνή τρόπο που χρειαζόταν με το πρόσχημα της διεθνούς τρομοκρατίας. Στην Αίγυπτο, τη Συρία και αλλού μεταφέρονταν κρυφίως οι απαχθέντες για μια σύντομη ή παρατεταμένη 'θεραπεία βασανιστηρίων' προτού αυτές οι πρωτότυπες 'διακοπές' συνεχιστούν στο Γκουαντάναμο.

Τώρα που η αντοχή του κόσμου σ' αυτές τις χώρες έχει ξεπεράσει τα όρια, και η οργή ξεχείλισε στους δρόμους των αστικών κέντρων, τα καθεστώτα δείχνουν το πραγματικό-τους πρόσωπο καθ' όλο το εικοσιπεντάχρονο. Από την Τυνησία στην Αίγυπτο, στην Υεμένη, στην Αλγερία, στο Μπαχρέιν, στο Ιράν, στην Ιορδανία και στη Λιβύη και ποιος ξέρει πού ακόμη, παρακολουθούμε συγκλονισμένοι τον αγώνα για ζωή όλου αυτού του για χρόνια περιφρονημένου κόσμου.

Το πού θα καταλήξει αυτός ο αγώνας είναι άγνωστο. Την ίδια όμως στιγμή αντιλαμβανόμαστε τις κινήσεις που γίνονται από διάφορες πλευρές μαζί με τις ηγεμονικές δυνάμεις του πλανήτη, που επιδιώκουν τη διατήρηση ευνοϊκής γι' αυτούς κατάστασης στη Βόρεια Αφρική και μέση Ανατολή με όσο το δυνατόν λιγότερες αλλαγές που βέβαια θα έχουν επικοινωνιακό χαρακτήρα και ελάχιστη ουσία. Όμως όσο πιο αποφασιστικός, μαζικός και ισχυρός είναι ο αγώνας των μαζών σε αυτό τον χώρο τόσο λιγότερο τα σχέδια αυτά θα υλοποιούνται. Βέβαια, ο μεγάλος φόβος των Αμερικανών και Ισραηλιτών είναι αν θα υπάρξει συνέχεια στην ειρήνη τουλάχιστον όπως αυτή υλοποιήθηκε ανάμεσα στο Ισραήλ, την Ιορδανία και την Αίγυπτο.

Αυτή την περίοδο παρακολουθούμε επίσης το αργό ξήλωμα του ισλαμιστικού όπως εξελίσσεται στην κοιτίδα του, το Ιράν. Αυτό το γεγονός θα επιφέρει αλυσιδωτές αναταράξεις στις συνειδήσεις του μουσουλμανικού κόσμου αφού οι ελπίδες του κόσμου που το έφεραν

στο προσκήνιο το 1979 έχουν εξανεμισθεί. Βέβαια, η επωδός είναι πάντοτε η ίδια. Οι μάζες που έχουν φτάσει και ξεπεράσει τα όριά τους θέλουν καλύτερους μισθούς, καλύτερες εργασιακές συνθήκες, μια καλύτερη ζωή. Κι αυτά δεν μπορεί να τους τα προσφέρει καμιά αστική κυβέρνηση, καμιά οικονομία της αγοράς. Αν υπήρχε οργανωμένο εργατικό κίνημα όπως το εννοούμε στη δύση, θα αναλάμβανε τα ηνία και θα καταλήγαμε στην άμεση ή έμμεση πάλη για σοσιαλισμό. Οι κοινωνίες αυτές είναι πολύπλοκες όμως. Για παράδειγμα, στην Αίγυπτο υπάρχει ένα αρκετά ανεπτυγμένο και μαχητικό εργατικό κίνημα, που στάθηκε η ψυχή στον μαζικό και καταλυτικό αυτό αγώνα. Την ίδια στιγμή η Αίγυπτος είναι για τον αραβικό κόσμο ο χώρος παραγωγής του πολιτισμού. Υπάρχει βιομηχανία κινηματογράφου, αναπτυγμένη λογοτεχνία και η αραβική γλώσσα τη σοβαρή-της διαμόρφωση την υφίσταται στην Αίγυπτο.

Όλα τούτα μαζί με τον αγώνα που βρίσκεται σε εξέλιξη σε όλη αυτή την περιοχή θα φέρουν σημαντικές αλλαγές. Η βόρεια Αφρική και η Μέση Ανατολή, θα είναι εντελώς διαφορετικές μετά από την ολοκλήρωση του αγώνα. Η ανατροπή του Μουμπάρακ και του Καντάφι είναι μόνο το πρώτο βήμα. Ο αγώνας για δημοκρατία είναι μόνο το πρώτο μισό του καθήκοντος. Το άλλο μισό θα είναι η πάλη ενάντια στη δικτατορία του πλούτου: για την απαλλοτρίωση ολόκληρης της άρχουσας τάξης. Για την απαλλοτρίωση της ιδιοκτησίας των ιμπεριαλιστών. Οι στρατιές των αποκλεισμένων θα έχουν τον τελευταίο λόγο, και αυτός θα είναι εντυπωσιακός.

Χρίστος Βούδας

Ενεργειακή πολιτική και Κυπριακό

Η ενέργεια σήμερα είναι ένα από τα πιο βασικά αγαθά στην υπηρεσία του ανθρώπου. Χωρίς ενέργεια κανένας τομέας από τη βιομηχανία μέχρι το απλό σπίτι δεν θα μπορούσαν να λειτουργήσουν. Γι' αυτό η ενέργεια αποτελεί έναν από τους πιο σημαντικούς τομείς της οικονομίας.

Η ενέργεια στην Κύπρο χαρακτηρίζεται από το ψηλό της κόστος. Οι κύριοι λόγοι για αυτό είναι ότι η Κύπρος είναι νησί απομονωμένο και με χαμηλές απαιτήσεις σε ενέργεια. Οι μονάδες παραγωγής της ΑΗΚ λειτουργούν με πετρέλαιο του οποίου η τιμή τα τελευταία χρόνια έχει ανεβεί στα ύψη. Επίσης, λόγω της γεωγραφικής της θέσης και του εθνικού της προβλήματος δεν υπάρχουν διασυνδέσεις με άλλα ευρωπαϊκά δίκτυα.

Όσον αφορά τις Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας (ΑΠΕ) χαρακτηρίζεται από χαμηλό βαθμό διεξόδου. Στο πλαίσιο των δεσμεύσεων της Κύπρου έναντι της Ευρωπαϊκής Ένωσης για παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας από ΑΠΕ ίση με 6% της συνολικής κατανάλωσης ηλεκτρικής ενέργειας μέχρι το 2010, έχουν δοθεί σχέδια χορηγιών για επενδύσεις με έμφαση μεγάλα αιολικά πάρκα, κάτι που θα βοηθούσε να επιτευχθούν οι στόχοι. Η πολιτική αυτή βέβαια βοηθά το κεφάλαιο διότι η δημιουργία αιολικών πάρκων προνοεί τεράστιες επενδύσεις.

Θα πρέπει να αναφερθεί ότι η παραγωγή αιολικής ενέργειας δεν σημαίνει μείωση του κόστους παραγωγής. Αντίθετα, εάν ληφθεί υπόψη και η επιχορήγηση της κυβέρνησης, η αιολική ενέργεια κοστίζει σήμερα ανά kWh, διπλάσια από όσα η αντίστοιχη της ΑΗΚ. Επιπρόσθετα, λόγω του γεγονότος ότι στην Κύπρο συνήθως φυσά τις μικρές πρωινές ώρες, όταν η κατανάλωση είναι χαμηλή, αυτό δημιουργεί επιπρόσθετο κόστος γιατί αναγκάζει την ΑΗΚ να έχει ενεργοποιημένες γεννήτριες χωρίς να παράγουν ηλεκτρική ενέργεια. Όλο αυτό το κόστος πληρώνεται από τον λαό υπό μορφή επιχορηγήσεων.

Η έμφαση του κράτους θα έπρεπε να είναι η ηλιακή ενέργεια η οποία υπάρχει άφθονη στην Κύπρο την περίοδο που της μέγιστης ζήτησης. Επιπρόσθετα, θα έπρεπε να δοθούν αρκετά κίνητρα για την εγκατάσταση μικρών φωτοβολταϊκών στοιχείων στις οροφές των σπιτιών. Αντίθετα, η κυβέρνηση πάγωσε για οκτώ μήνες το πρόγραμμα χορηγιών για τις Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας, μιας και όλα τα διαθέσιμα λεφτά δόθηκαν στους μεγάλους επενδυτές αιολικών πάρκων. Όσον αφορά το ύψος της χορηγίας για φωτοβολταϊκά πάρκα ετοιμάζεται να το μειώσει από 0.34 €/kWh στα 0.28 €/kWh. Όπως είναι αυτή την στιγμή τα δεδομένα η επένδυση που χρειάζεται για την εγκατάσταση μιας μικρής μονάδας φωτοβολταϊκών είναι απαγορευτική για την πλατιά μάζα του λαού.

Λόγω της ένταξης μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση και της λεγόμενης «απελευθέρωσης της αγοράς» το 2001 η κυβέρνηση αποφάσισε τη μελέτη της μεταφοράς και χρήσης φυσικού αερίου στην Κύπρο. Λόγω του ότι οι ηλεκτρογεννήτριες φυσικού αερίου είναι φτηνότερες και πιο αποδοτικές από τις θερμοηλεκτρικές που λειτουργούν με μαζούτ, αυτό θα έδινε κίνητρα στο κεφάλαιο να

επενδύσει στην παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας. Μελέτη εξωτερικών συμβούλων που ολοκληρώθηκε το Νιόβρη του 2002 έλεγε ότι ο πιο οικονομικός και εξασφαλισμένος τρόπος προμήθειας και μεταφοράς φυσικού αερίου στην Κύπρο είναι σε υγροποιημένη μορφή. Στη μελέτη υποδεικνύεται επίσης ότι η χρήση του φυσικού αερίου στην Κύπρο περιορίζεται στην παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας. Μέσα στα πλαίσια αυτά η Αρχή Ηλεκτρισμού εξαναγκάστηκε από το κράτος να εγκαταστήσει μονάδες παραγωγής φυσικού αερίου για να δημιουργηθεί αγορά φυσικού αερίου.

Σαν αποτέλεσμα η ΑΗΚ επένδυσε €400 εκ. εγκαθιστώντας δύο μονάδες συνδυασμένου κύκλου, οι οποίες μέχρι να έρθει το φυσικό αέριο θα λειτουργούν με πετρέλαιο που έχει σαν συνέ-

ητα αυτό να γίνει στην Κύπρο.

- Λόγω εδαφικής απομόνωσης της Κύπρου, το φυσικό αέριο θα πρέπει να υγροποιείται και να απο-υγροποιείται. Αυτό συνεπάγεται επιπρόσθετο κόστος σε σχέση με το φυσικό αέριο που διοχετεύεται με αγωγούς, π.χ. το ρωσικό που διοχετεύεται μέσω Τουρκίας στην Ευρώπη.

- Ο βυθός βρίσκεται πολύ βαθιά σε 2.5 χιλιόμετρα κάτω από τη θάλασσα. Για την εξόρυξη από τέτοιο βάθος θα πρέπει να χρησιμοποιηθεί πρότυπος εξοπλισμός, κάτι που απαιτεί χρόνο.

- Η τουρκοκυπριακή κοινότητα θα διεκδικήσει το μερίδιό της.

Επιπρόσθετα με τα πιο πάνω προβλήματα που θα πρέπει να επιλυθούν, η ΑΗΚ δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει όλο το φυσικό αέριο και εφόσον η διοχέτευση πρέπει να είναι συνεχής και δεν θα μπορεί να σταματήσει ανάλογα με τις τρέχουσες ανάγκες, αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να βρεθούν τρόποι διάθεσής του.

Με βάση τα πιο πάνω διαφαίνεται η πολυπλοκότητα της κατάστασης και τα αδιέξοδα που βρίσκεται η Κύπρος σε σχέση με την ενεργειακή της πολιτική.

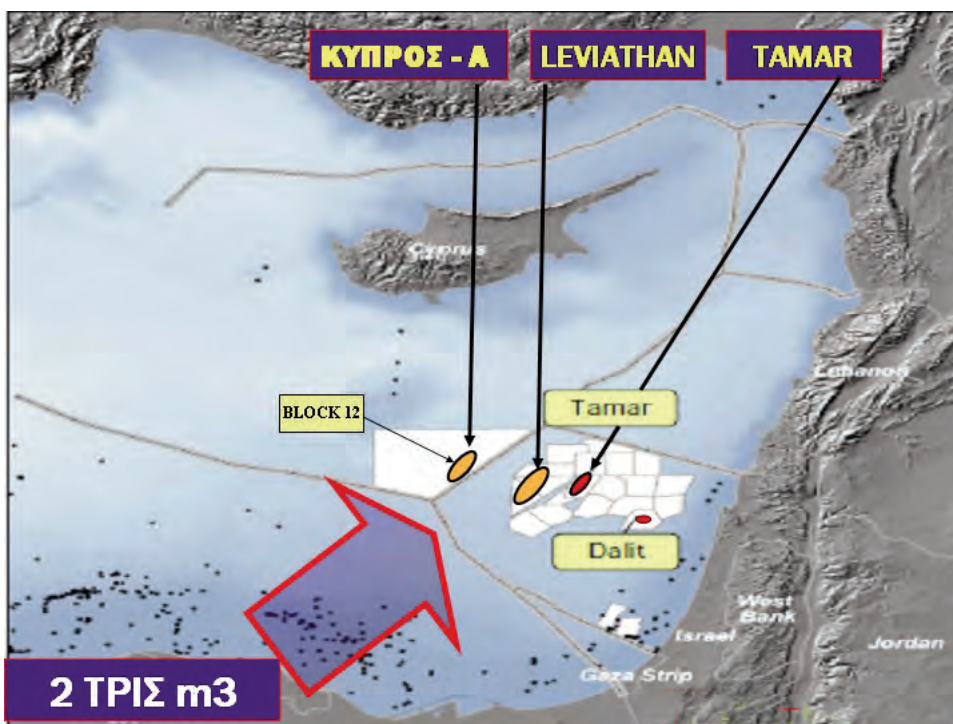
Η καθυστέρηση έλευσης του φυσικού αερίου είναι τόσο μεγάλη, που τώρα θα έπρεπε να αμφισβητείται η ορθότητα χρήσης του. Μια ορθότερη πολιτική θα ήταν η χρήση μέρους των τεράσιων αυτών χρημάτων σε χορηγίες και επενδύσεις για την ανάπτυξη των ΑΠΕ.

Η λύση του κυπριακού προβλήματος θα βοη-

ούσε στον δίκαιο διαμοιρασμό των εσόδων από το φυσικό αέριο μεταξύ των Ε/κ και Τ/κ. Πιο σημαντικό θα λυνόταν το πρόβλημα διάθεσής του μέσω Τουρκίας προς στην Ευρώπη. Μία λύση θα έλυσε σε μεγάλο βαθμό το ενεργειακό πρόβλημα της Κύπρου και στον τομέα παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος διότι θα μπορούσε να διασυνδεθεί το ηλεκτρικό σύστημα της Κύπρου με την Ευρώπη μέσω Τουρκίας. Μόνο με αυτή τη διασύνδεση θα υπήρχε πραγματική μείωση της τιμής του ηλεκτρικού ρεύματος. Τέλος, μια λύση του Κυπριακού θα έλυσε και το πρόβλημα του τεράστιου κόστους του αφαλατωμένου νερού λόγω της τεράστιας ενέργειας που απαιτείται, από τις αφαλατώσεις.

Θα αναμενόταν ότι η αριστερή κυβέρνηση του ΑΚΕΛ θα προσπαθούσε να ελέγξει την ενεργειακή πολιτική του τόπου και να την οδηγήσει σε μία κατάσταση που θα ευνοούσε την οικονομία και τον απλό εργαζόμενο. Αντί αυτού την έχει αφήσει στο έλεος του ΔΗΚΟ το οποίο ελέγχει τόσο το Υπουργείο Εμπορίου & Βιομηχανίας όσο και την ΔΕΦΑ. Οδηγεί δηλαδή την ενεργειακή πολιτική του τόπου σε παράλληλους δρόμους με το Κυπριακό, στο δρόμο δηλαδή των συμφερόντων των υποστηρικτών του ΔΗΚΟ.

Θα πρέπει επιτέλους η ηγεσία του ΑΚΕΛ να συνειδητοποιήσει ότι τα συμφέροντα του τόπου δεν ταυτίζονται με αυτά του ΔΗΚΟ και να χαράξει τον δικό της δρόμο, αυτό των συμφερόντων του εργαζόμενου λαού.

πεια το ψηλό κόστος λειτουργίας και συντήρησης. Ήδη, μια μονάδα λειτουργεί εδώ και δύο χρόνια περίπου, ενώ η δεύτερη θα λειτουργήσει μέσα στο 2011.

Παρόλα αυτά και ενώ έχουν περάσει 8 χρόνια από την απόφαση του κράτους για να έρθει φυσικό αέριο στην Κύπρο, λόγω συγκρουόμενων συμφερόντων των εμπλεκόμενων, είναι πολύ αμφίβολη η ημερομηνία έλευσής του. Πρόκειται για μια επένδυση της τάξης των €7 δισ. για τα επόμενα 20 χρόνια! Τόσα πολλά είναι τα συμφέροντα που ακόμα και ενώ στις αρχές του 2009 εγκρίθηκε διαδικασία και δόθηκαν όροι εντολής στην Δημόσια Εταιρεία Φυσικού Αερίου (ΔΕΦΑ), στην οποία συμμετέχει και η ΑΗΚ, να εκδώσει προσφορά για αγορά φυσικού αερίου και ενώ η διαδικασία ήταν προς στο τέλος της, τελικά φαίνεται ότι οδηγείται σε ναυάγιο.

Και ενώ η πιο πάνω διαδικασία οδηγείτο σε ναυάγιο «ξαφνικά» ανακαλύφθηκε ένα τεράστιο κοιτάσμα φυσικού αερίου μεταξύ Κύπρου, Ισραήλ και Λιβάνου. Τώρα, εκτός του ότι είναι πολύ γρήγορα για να μιλούμε για εξόρυξη του φυσικού αερίου υπάρχουν μια σειρά από προβλήματα που θα πρέπει να επιλυθούν.

- Λόγω της κατάστασης στη Μέση Ανατολή και των κακών σχέσεων Ισραήλ και Λιβάνου ήδη άρχισαν να αμφισβητούνται τα σύνορα των λεγόμενων «οικοπέδων» φυσικού αερίου.

- Το Ισραήλ λόγω φόβου διολιφθοράς σε περίπτωση που θα ανεγείρει τερματικό φυσικού αερίου στην περιοχή του, διερευνά την πιθανό-

ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ - ΦΑΣΙΣΜΟΣ

Τα πρόσφατα φαινόμενα απρόκλητης ρατσιστικής βίας ενάντια σε μετανάστες και Τουρκοκύπριους στη Λάρνακα, στα πλαίσια αντι-ρατσιστικής πολιτιστικής εκδήλωσης, από τραμπούκους με ρόπαλα και μαύρες στολές της ρατσιστικής-φασιστικής οργάνωσης ΕΛΑΜ και με συμμετοχή ακροδεξιών, εθνικιστών πολιτικών ήταν μόνο η αρχή των ρατσιστικών και φασιστικών φαινομένων τα οποία έχουν ενταθεί σε μεγάλο βαθμό το τελευταίο διάστημα. Η επίθεση στη Λάρνακα είχε συνέχεια με επιθέσεις κατά μεταναστών στη Λευκωσία από ρατσιστικά-φασιστικά στοιχεία σε τυχαίους περαστικούς, με μόνο κριτήριο το χρώμα και την εμφάνιση, ενώ πρόσφατα ρατσιστικά φαινόμενα έχουν επεκταθεί και σε σχολεία, όπως στην περίπτωση του Λυκείου Βεργίνας στη Λάρνακα. Τα φαινόμενα αυτά τα έχουν εκμεταλλευθεί αρκετοί πολιτικοί από όλους τους πολιτικούς χώρους πλην του ΑΚΕΛ, για να προωθήσουν ένα συγκαλυμμένο ή μη, ρατσιστικό λόγο με σκοπό να αποκομίσουν πολιτικά οφέλη εν όψει εκλογών και υπολογίζοντας στις ρατσιστικές αντιλήψεις και συμπεριφορές του μέσου Κύπριου. Αυτά τα φαινόμενα και οι αντιδράσεις από λαϊκιστές πολιτικούς έχουν βάλει λάδι στη φωτιά, όσον αφορά ρατσιστικά φαινόμενα και πρακτικές στην Κύπρο με κίνδυνο τα προβλήματα που απορρέουν από αυτά τα φαινόμενα να τεθούν εκτός ελέγχου. Για να αντιληφθεί κανείς πόσο παραπλανητικές είναι οι δικαιολογίες που χρησιμοποιούνται από πολιτικούς και φασιστικές οργανώσεις με σκοπό να υποδαυλίσουν την έξαρση του ρατσισμού στην Κύπρο, τα κύρια συνθήματα και επιχειρήματα που χρησιμοποιούνται αφορούν τα 'ψηλά' επιδόματα που παίρνουν οι αιτητές ασύλου και άνεργοι πολιτικοί πρόσφυγες. Τα 'ψηλά' επιδόματα αναφέρονται σε 450 ευρώ κατά άτομο, ποσό το οποίο η ίδια η Βουλή έχει εγκρίνει και ο αριθμός των αιτητών πολιτικού ασύλου ή 'λαθρομεταναστών' όπως συχνά αποκαλούνται ανέρχεται πιο κάτω από 2000, σε σύνολο 200.000, όπως υπολογίζεται ο συνολικός αριθμός των μεταναστών στην Κύπρο. Αν και τα επιχειρήματα αυτά είναι παραπλανητικά και επιφανειακά, εν τούτοις πετυχαίνουν το σκοπό τους, ο οποίος δεν είναι άλλος από το να παρασύρουν τους πολίτες με απλοϊκά

συνθήματα σε ρατσιστικές απόψεις και συμπεριφορές. Υποψήφιος βουλευτής του ΔΗΣΥ, έχει γράψει πρόσφατα στον Τύπο τα εξής: «Η Κύπρος θα πρέπει να πάψει να είναι ελκυστικός προορισμός λόγω των υψηλών επιδομάτων και των χαλαρών διαδικασιών επίδοσης τους». (1) Επίσης, στο ίδιο μοτίβο, αξιωματούχος του ΔΗΣΥ στην επαρχία Αμμοχώστου σε 'μελέτη' που διενήργησε, αναφέρει τα εξής: «Ακούγονται και τεκμηριώνονται καθημερινά πάρα πολλά: Επιδόματα που καταδεικνύουν εκμετάλλευση των οικονομικών του κράτους, απουσία δράσεων ένταξης, αλλά και δημογραφική αλλοίωση. Η λαθρομετανάστευση και η μαζική κάθοδος αιτητών πολιτικού ασύλου προβληματίζουν καθημερινά και εντείνουν τις συζητήσεις προκαλώντας αγανάκτηση στους πολίτες». (2) Οι πιο πάνω αναφορές είναι ρατσιστικές και ως τέτοιες έπρεπε να είχαν καταγγελλθεί. Αντί

Μια πορεία που πρέπει να ανατραπεί

τούτου όμως, αυτά και παρόμοια αποφθέγματα τείνουν να γίνουν κοινός τόπος ανάμεσα σε ακροδεξιούς και όχι μόνο πολιτικούς, υποδαυλίζοντας ρατσιστικές αντιλήψεις στην κοινωνία γενικότερα. Εδώ θα πρέπει να αναφερθεί ότι όχι μόνο τα επιδόματα δεν είναι γενναϊώδωρα, ούτε και οι αριθμοί των αιτητών πολιτικού ασύλου υπέρογκοι συγκριτικά με το σύνολο των μεταναστών στην Κύπρο, αλλά και η επίδοση αυτών των επιδομάτων απορρέει από σχετικές οδηγίες της Ε.Ε. λόγω του γεγονότος ότι η Κύπρος δεν διαθέτει επαρκείς εγκαταστάσεις για υποδοχή και διαμονή αιτητών πολιτικού ασύλου. Μια άλλη γραμμική επιχειρημάτων η οποία χρησιμοποιείται με σκοπό να δημιουργήσει την εντύπωση ότι οι μετανάστες αποτελούν οικονομικό βάρος και έχουν αρνητικές επιπτώσεις στα συμφέροντα του ντόπιου πληθυσμού, σχετίζεται με τις επιπτώσεις της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης και συγκεκριμένα ότι οι μετανάστες δημιουργούν ανεργία εις βάρος των Κυπρίων εργαζομένων. Τέτοια επιχειρήματα δεν είναι ασυνήθιστα σε περιόδους κρίσης και

αποτελούν κοινή τακτική της άρχουσας τάξης με σκοπό να αποπροσανατολίσουν τους εργαζομένους από τα πραγματικά αίτια της κρίσης και της ανεργίας και να θέσει διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα στους ντόπιους και μετανάστες εργάτες. Πολλές μελέτες διεθνώς αλλά και στην Κύπρο έχουν δείξει ότι η οικονομική κρίση επηρεάζει εξ ίσου αν όχι και περισσότερο τους μετανάστες εργάτες σε σχέση με το ντόπιο εργατικό δυναμικό. Ειδικά στην Κύπρο, λόγω του γεγονότος ότι η κρίση έχει επικεντρωθεί κυρίως στον τουριστικό και κατασκευαστικό τομέα, όπου συγκεντρώνεται αναλογικά μεγαλύτερος αριθμός μεταναστών, η αύξηση της ανεργίας ανάμεσα στους μετανάστες είναι μεγαλύτερη από αυτή των Κυπρίων εργατών. Συγκεκρι-

σιμοποιούνται ως φθηνό εργατικό δυναμικό σε συνθήκες υπερ-εκμετάλλευσης. Οι εργοδότες εκμεταλλεύονται τη φτώχεια και ψηλή ανεργία στις χώρες προέλευσης πολλών από τους μετανάστες που έρχονται στην Κύπρο, όπως Ρουμανία και Βουλγαρία και καθηλώνουν τους μισθούς, κάτι που αργά ή γρήγορα θα επηρεάσει και του Κύπριου εργαζομένου. Γι' αυτό και σπάνια ως ποτέ δεν ακούει εργοδότες να καταφέρνουν εναντίον των μεταναστών: αυτοί ξέρουν το συμφέρον τους, οι λαϊκιστές-ρατσιστές πολιτικοί όμως έχουν άλλο ακροατήριο!

Εν κατακλείδι, πρέπει να αναφερθεί ότι αν και το θέμα των μεταναστών και ως εκ τούτου και ο ρατσισμός σε μια χώρα όπως η Κύπρος έχει πολλές πτυχές: πολιτικές, ιδεολογικές, θεσμικές κλπ, δεν παύει όμως να έχει ως πιο σημαντική και βασική πτυχή τους οικονομικούς παράγοντες και άρα η ανάλυση και αντιμετώπιση του θέματος απαιτεί ταξική θεώρηση. Οι μετανάστες αποτελούν θύματα υπερ-εκμετάλλευσης και πολλές φορές εξαθλίωσης από τους εργοδότες και είναι αναγκασμένοι να υποστούν και τη ρατσιστική συμπεριφορά και αισχρό πολιτικό λόγο των διάφορων πολιτικάντηδων που ψάχνουν για ψήφους. Οι συντεχνίες, οι αριστερές πολιτικές δυνάμεις και αντι-ρατσιστικές οργανώσεις έχουν καθήκον να ανταχθούν σε αυτό το πλαίσιο και να αγωνιστούν για καλύτερους μισθούς και συνθήκες εργασίας για όλους τους εργάτες και βελτίωση στις συνθήκες κοινωνικής ενσωμάτωσης των μεταναστών σε θέματα όπως εκπαίδευση, στέγη, πολιτιστική έκφραση και πολιτικά δικαιώματα. Ένα πολύ σημαντικό τελευταίο σημείο σχετίζεται με τη σύζευξη που υπάρχει ανάμεσα στο ρατσιστικό και απορριπτικό πολιτικό λόγο που υπάρχει στην Κύπρο. Οι διάφορες ρατσιστικές ομάδες και οι σπόνσορές τους, όπως η Εκκλησία και οι λαϊκιστές-ρατσιστές πολιτικάντηδες, σήμερα έχουν ως στόχο τους μετανάστες, αύριο θα είναι οι ντόπιοι εργάτες, Ε/κύπριοι και Τ/κύπριοι.

Παναγιώτης Παλλίνης

- (1) Τάσος Γιαπάνης, ' Η αποτυχημένη διαχείριση του μεταναστευτικού' Εφημερίδα Αλήθεια, 27 Φεβ. 2011.
- (2) Γιώργος Κάρουλλας, ' Μετανάστευση και Κύπρος' Εφημερίδα Αλήθεια, 27 Φεβ. 2011
- (3) Αδάμος Αδάμου, ' Απολύσεις χωρίς διακρίσεις' Εφημερίδα Πολίτης, 27 Φεβ. 2011.
- (4) Louis Christofides et al ' The Impact of Foreign Workers on the Labour Market of Cyprus', Cyprus Economic Policy Review, 2007.
- (5) Louis Christofides et al ' The Impact of Immigration on Unemployment, Labour Force Participation and Part-time Employment in Cyprus', Cyprus Economic Policy review, 2009.

